

CUNG ĐÀN TUỔI THƠ

THÙY AN

CHƯƠNG 1

Tôi đang một mình trong khoảng vườn rộng, nắng lên cao soi những đốm trắng nháy múa chung quanh. Thảm cỏ mềm, xanh biếc còn lấm tấm những hạt sương mai, mơn man bàn chân trần của tôi lạnh lạnh... Đã xong bài thể dục buổi sáng, tôi chậm rãi xỏ chân vào đôi dép xốp màu hồng rồi đi về phía chiếc ghế mây đặt dưới giàn thiên lý xanh tươi. Tôi dựa hẳn mình vào ghế, ngược lên nhìn bầu trời xanh thấp thoáng sau những chùm hoa non. Một ngày đẹp lại bắt đầu với bao ước mơ thầm kín, những nao nức gặp lại bạn bè sau một thời gian nghỉ Tết. Không biết Minh Châu về Mỹ Tho ăn Tết lên chưa? Cả Tuấn nữa, hôm mồng hai có đến nhà chơi một lát rồi đi biệt cho mãi đến hôm nay, chắc là anh chàng lại đi du lịch đâu đó rồi. Trường mình nghỉ Tết thiệt sớm và vào học lại rất trễ, thật đúng là "nghệ sĩ lang thang".

Sau ngày thi chuyên môn là chả thấy tăm hơi đứa nào cả, mặc dù các thầy cô bên phân hiệu Văn Hóa la hét khản cổ, bắt phải đi học cho đến ngày 25 Tết. Nhưng một khi đã thi xong các môn thì tất cả học sinh đều biến thành mây khói, biết "mô" mà tìm!

Một đám mây bay qua làm khu vườn trở nên râm mát. Tôi nhìn xuống thảm cỏ xanh, đã mất rồi những đốm sáng lung linh óng ả, những đọt lá nhưng mềm vươn lên ưỡn giòng không khí trong lành buổi sáng, lay động nhẹ nhàng làn gió hiền thoảng qua mơn man. Tôi duỗi thẳng hai chân lên chiếc bàn mây, những hạt nắng lĩa xuất hiện trên nền đất, leo lên bàn, chạm nhẹ vào da thịt làm cho những ngón chân tôi trở nên hồng hào. Mới hôm qua đây, chị Hai đã bảo tôi:

--Dạo này trông cô xanh lắm, sao cô chả chịu ăn gì hết vậy?

Tôi đưa bàn tay lên xem, cổ tay tôi đã gãy guộc hẳn đi và mu bàn tay thì đầy những gân xanh. Quả tôi đã ốm đi thật, tôi đã mất ăn mất ngủ kể từ ngày vết rạn nứt trong gia đình tôi đã lan rộng đến vô phương hàn gắn, từ một đêm nào tỉnh giấc nghe ba má cãi nhau ở phòng bên:

--Tôi muốn ly dị, tôi không thể nào chịu nổi một người chồng trụy lạc và sa đọa...

--Càng tốt, tôi cũng đã chán cô lắm rồi, thứ đàn bà ăn chơi hưởng thụ...

Hai người ngày xưa đã từng yêu nhau tha thiết, đã từng tranh đấu vượt qua bao trở ngại mới lấy được nhau. Vậy mà giờ đây, họ đang ngồi đối diện trong một căn phòng cực kỳ tráng lệ, đầy đủ tiện nghi, nhưng không phải để nhìn nhau âu yếm, để thì thầm những lời ân cần dịu ngọt mà họ đang phóng vào mắt nhau những tia lửa hận thù, họ đang vạch trần nhau những thói hư tật xấu. Ôi, không còn cảnh nào mĩa mai chua xót hơn!

Bây giờ má đã dọn về Thủ Đức ở với ông bà ngoại. Lá đơn ly hôn đã gửi lên tòa án không biết đến bao giờ người ta mới xử? Một tháng, hai tháng, một năm, hai năm đối với tôi không thành vấn đề, chỉ biết từ bây giờ tôi là đứa con gái bất hạnh nhất trong đời. Có nhiều lúc tôi tự hỏi, giàu sang đã là sung sướng chưa? Ôi, chưa bao giờ tôi thấy nuối tiếc những ngày tháng chật vật mà đầy hạnh phúc như bây giờ. Thuở đó, tôi chưa ra đời nhưng nghe người lớn kể lại, hồi ba má mới cưới nhau, hai người đều là sinh viên Đại Học Sư Phạm mới ra trường, may mắn được công tác tại thành phố, đó là điểm thuận lợi nhất để họ đi đến hôn nhân. Tuy vậy, dù được hai bên nội ngoại giúp đỡ, nhưng với đồng lương ít ỏi, ba má vẫn không thuê nổi một căn nhà, phải về tá túc bên ngoại. Nhà của ngoại không rộng lắm nhưng được mảnh vườn tuyệt diệu, bốn mùa cây trái xanh tươi. Hàng ngày trên chiếc mobylette cà tàng, ba đã chở má về thành phố dạy học, họ yêu đời và ríu rít bên nhau như đôi cánh uyên ương. Tôi đã ra đời giữa áng mây bồng bênh hạnh phúc đó, khi mùi hương hoa bưởi dịu dàng thoảng đưa vào khung cửa và chim chóc trong vườn theo nhau về mở hội, cùng hòa tấu bản giao hưởng "Mùa Xuân" rộn ràng để chào đón tôi. Tôi lớn lên trong vườn nhà ngoại bằng sữa ngọt của má, trái thơm của bà và tình cảm dạt dào của những người thân. Luôn luôn, bên cạnh tôi đều có mặt ba má, trong hồi ức ấu thơ. Hình ảnh rõ nét nhất là mỗi chiều, ba má dẫn tôi đi dạo quanh vườn xem hoa nở, hoa lựu đỏ thắm, hoa mận trắng ngần và những lần nhẩn ra hoa,

hương thơm sức nức một vùng đã làm tâm hồn tôi ngây ngất men say. Và từ đó, lòng yêu thiên nhiên của tôi tràn dâng mãnh liệt, khi tôi lớn lên chút nữa, tôi trở thành khách hàng thường trực của vườn nhà ngoại. Ngoài hai bữa cơm, tuổi mẫu giáo của tôi quanh quẩn bên những gốc mít, gốc dứa, dưới bóng râm của tàn lá nhãn và bạn bè của tôi là những chú chim vành khuyên suốt ngày ca hát chuyển càn. Tôi yêu tiếng chim, tôi thích nghe mãi tiếng chim và có lần tôi kiên nhẫn ngồi suốt ngày trên một mô đất để bắt chước tiếng hát của chúng. Thật là kỳ diệu khi trong không gian yên ắng của buổi sáng mai vang lên giọng hót líu lo của bầy chim nhỏ, những chiếc mỏ xinh xinh chiêm chiếp ca ngợi ánh hào quang rực rỡ của vầng thái dương. Mặt trời ơi, mau xuống đây cùng chơi với tôi, này vườn nhà ngoại tôi xanh mát, này mận này dứa, này chôm chôm chín đỏ, và các bạn chim vành khuyên, chốc mào, se sẻ, chích chòe của tôi đang ca hát chào mừng ông đó! Và ông Mặt Trời đã xuống cùng với chị Gió đồng hành. Nắng soi hồng đôi má tôi và Gió thì hôn lên bờ tóc mịn. Ồ, thiên nhiên thật đẹp khi không gian tràn ngập tiếng chim.

Nói theo kiểu nhà Phật, hình như tôi có duyên nợ với âm nhạc từ một tiền kiếp nào, nên năm đầu tiên vào lớp Một, tôi đã làm cho cô giáo ngạc nhiên hết sức. Tôi thuộc lòng rất nhanh các bài hát, cả múa nữa, nhìn bộ điệu cô dạy qua một lần là tôi làm được ngay, rất đúng nhịp và chuẩn xác. Trong một buổi liên hoan văn nghệ tại trường, tôi múa đẹp đến nỗi bà hiệu trưởng khuyên ba má nên cho tôi vào trường múa để phát triển năng khiếu. Tôi còn nhớ rõ ngày đó, má đã ôm chặt tôi vào lòng còn ba thì nhìn tôi đầy hãnh diện. Rồi trong bữa ăn đơn sơ chiều hôm ấy, có mặt cả ông bà ngoại, ba đã hỏi tôi:

--Thảo Phương bé bỏng của ba ơi, con có thích học múa không?

Tôi lắc đầu, tôi đã xem trên tivi sinh hoạt của một trường dạy múa, kỷ luật khắc khe và gương mặt nghiêm trang của các cô giáo đã làm tôi run sợ.

--Con không muốn học múa đâu ba ơi.

Má vuốt tóc tôi âu yếm:

--Vậy con gái cưng của má thích học gì?

Tôi nũng nịu nép vào lòng má, dụi mũi vào chiếc cổ thơm tho, cho những sợi tóc dài của má chạm nhẹ vào vai.

--Ồ, con chả thích học gì cả, con chỉ thích suốt ngày nhảy múa với lũ chim trong vườn thôi.

Cho đến một hôm, ngôi nhà bên cạnh thay chủ mới và tôi rất buồn khi nghe bà ngoại nói, lần này tôi vẫn không có người bạn láng giềng nào đồng trang lứa để cùng chơi. Trước đây chủ ngôi nhà này là một đôi vợ chồng già mà con cái cháu chắt đều ở bên Mỹ, bây giờ là hai vợ chồng trạc tuổi ba má nhưng không có con. Ồ, chẳng lẽ suốt đời tôi làm bạn với chim chóc mãi sao? Nhưng không, cuộc đời tôi sắp rẽ qua một bước ngoặt mà từ đó tâm hồn tôi chấp cánh thênh thang. Đó là một đêm trời se lạnh, ông bà ngoại đã ngủ, ba đang chăm bài ở nhà ngoại, má ngồi bên cạnh mạng lại mấy chiếc áo đã sờn vai, một mình tôi nằm yên trong phòng chờ má.

Tôi có thói quen như vậy, không có má bên cạnh tôi không làm sao ngủ được, hơn nữa hồi trưa tôi có làm một giấc nên bây giờ thấy khó ngủ làm sao. Tôi giết thời gian bằng cách theo dõi hai con thằn lằn đuổi nhau trên trần nhà.. rồi lại nhìn những nét hoa văn thêu trên tấm màn cửa sổ. Bỗng, tim tôi như ngừng đập, một nét nhạc nào thật trầm lắng mơ hồ thoảng vào tai như nâng tôi bồng bềnh chao đảo, âm thanh rất nhẹ vẳng sang từ vườn nhà bên cạnh đưa hồn tôi vào cõi mộng xa xăm. Tôi nghe có tiếng những chiếc lá khô trở mình trong vườn lặng, tiếng thánh thót của ngàn giọt sương đêm rơi trên những cánh hoa vừa hé nụ đầu mùa. Không gian như tràn ngập hương thơm ru tôi vào giấc ngủ êm đềm bằng tiếng đàn tuyệt diệu ấy. (Sau này tôi mới biết đó là bài Nocturne số 9 của Chopin).

Sáng hôm sau, tôi không ra chơi với lũ chim ngoài vườn nữa, tôi đến bên hàng rào dâm bụt nhìn đăm đăm sang ngôi nhà đã vẳng ra tiếng đàn đêm qua. Nhà chưa mở cửa, tôi kiên nhẫn đứng chờ, chả biết tôi đang chờ gì đây, không lẽ chủ nhân ngôi nhà lại đánh tặng tôi thêm một bản đàn nữa chắc? Mặc kệ, tôi vẫn cứ chờ. lát sau, một người đàn ông đi chiếc Honda bóng lộn, chở hai đứa bé một trai một gái trạc bằng tuổi tôi ăn mặc sang trọng, quẹo vào nhà, dựng xe rồi bước lên bậc thềm bấm chuông. Hai cánh cửa màu xanh hé mở, một người đàn bà rất đẹp ra dẫn hai đứa bé vào nhà, còn người đàn ông thì lên xe đi đâu mất. Khi tiếng đàn chập choạng từ trong nhà vang ra, tôi mới hiểu đó là hai đứa học trò đến học đàn với cô giáo, còn người đàn ông là cha của chúng. Ồ, tiếng đàn của chúng thật đáng ghét, sao mà vấp lên vấp xuống như người say rượu. Không dẫn được tò mò, tôi chui qua hàng rào đến bên cửa sổ và rụt rè nhìn vào. Ôi, căn phòng mới tráng lệ làm sao, tường sơn màu hồng và ghế salông bọc nhung đỏ thắm. Nhưng điều quyến rũ tôi hơn hết là chiếc đàn dương cầm đặt phía trái căn phòng, cạnh cửa lớn mở ra vườn bên. Đàn rất đẹp, gỗ đen láng bóng, bên trên có một chiếc nắp cao và rộng nghiêng góc với mặt đàn, hàng phím ngà lộng lẩy kiêu sa. Thăng bé học trò đang ngồi trước đàn, cạnh cô giáo, cô đang kiên nhẫn cầm những ngón tay của nó ấn lên phím:

--Nào, em đánh lại đoạn đó đi.

Nó vụng về luống cuống, cô giáo gắt:

--Em lại không học bài chứ gì, nào xem cô đánh đây nè.

Tôi chăm chăm nhìn vào tay cô, những ngón tay điêu luyện nhay múa trên phím ngà, những ngón tay biết hút lời chim.

--Nào, em làm theo cô đi.

Thăng bé đàn và cô lại la lên:

--Em sai tay rồi, nhìn cô đây!

Tôi lại say sưa theo dõi những ngón tay của cô, cũng đơn giản thôi, tại sao thăng bé lại làm không được? Mải mê nhìn, tôi đụng mạnh vào cánh cửa và cô giáo nhìn ra. Tôi hoảng hốt sắp bỏ chạy trốn thì cô gọi:

--Em bé, vào đây.

Tôi rụt rè bước vào nhà, cô nhìn tôi hiền lành:

--Em ở đâu vậy?

Tôi bối rối chỉ tay sang nhà mình, cô gật đầu:

--À, cô biết rồi, em là cháu ngoại của bà Sáu phải không?

--Dạ, thưa cô.

Cô chỉ chiếc ghế mây nhỏ, bảo tôi:

--Hãy ngồi đây xem các bạn học, nếu em thích.

Thêm ba bốn đứa nhỏ được cha mẹ chúng chở đến học nữa và cô giáo lần lượt hướng dẫn từng bạn. Tôi chăm chú nhìn những bàn tay nhỏ bé đập chững trên phím đàn và thầm ao ước, giá tôi được sờ vào những làn phím trắng ngần ấy nhỉ, và khi đó, âm thanh nào sẽ phát ra? Chắc chắn là những tiếng chim dễ thương trong vườn ngoại tôi. Đó là ngày đầu tiên tôi được nhìn thấy cây đàn piano và yêu thích nó.

Chị Hai xách giỏ từ nhà trong đi ra:

--Tôi đi chợ, cô ngó nhà nghe. Bữa điểm tâm tôi đã dọn sẵn trên bàn, gắng uống cho hết ly sữa tươi nghe cô.

CHƯƠNG 2

Trước mặt tôi là bữa ăn sáng thịnh soạn, bánh mì, ba tê, jambon, trứng gà ốp la và một ly sữa lớn... nhưng tôi chẳng buồn ăn, nổi chán chường đã dâng lên bóp nghẹt tim tôi. Phòng ăn rộng thênh thang càng khơi niềm trống trải. Ba đi công tác nói hai ngày về mà nay đã năm ngày vẫn không thấy tăm hơi. Giờ này má đang làm gì nhỉ, chắc vẫn là những ngày chưng diện se sua. Các người bạn thiết tha đôn hậu của má đâu mất rồi, dì Khuê, dì Hậu, dì Phước, dì Hoa... đó là những giáo viên dạy cùng trường với má, thương yêu tôi như con ruột, mỗi lần ghé nhà thăm trông họ chẳng khác nào những bà tiên hiền lành xoay tít chiếc đĩa nhiệm màu để cho ra trước mắt tôi những món đồ chơi hấp dẫn, những cuốn sách hay ho, những gói bánh kẹo đủ màu.. từ ngày má thôi dạy, các dì đã thưa lại nhà, thay vào đó là đám bạn bè mới của má, những cô này mắt xanh mũi đỏ, các bà nạ dòng ăn mặc diêm dúa như tài tử xi nê, sao mà tôi ghét họ thế, họ là quý sa tăng, là cơn lốc dữ lôi cuốn má ra khỏi mái ấm gia đình này.

Tôi uể oải đưa miếng bánh mì lên miệng, phải uống hết ly sữa này kéo chị Hai buồn. Thật ra chị Hai có một cái tên rất Huế, đó là Diệu Tâm, nhưng ba má cứ gọi Hai cho thân mật và từ đó chết tên luôn. Chị là bà con xa của chú Tấn, bạn ba, giúp

việc cho gia đình tôi gần một năm nay. Cơ bão dữ dội ở miền Trung năm ngoái đã đưa chị từ Huế lưu lạc vào đây, theo lời chị kể, cha mẹ chị mất hồi chị đang học lớp chín, chị phải giã từ đèn sách, một mình buôn bán nuôi nấng hai em. Bây giờ hai người em của chị đã đi nghĩa vụ, cuộc sống ở miền quê quá nghèo khổ, thêm nữa thiên tai đã làm cho con người càng cơ cực hơn, đó là lý do chị phải rời bỏ quê hương vào tận miền Nam sinh sống. Năm nay chị đã ba mươi tuổi, còn độc thân, tính chị hiền lành thật thà nên ba má rất mến. Chị cũng rất thương yêu tôi và từ khi má bỏ ba dọn về bên ngoại, chị đã lo lắng săn sóc cho tôi bằng tất cả tấm lòng.

Đồng hồ trên tường thong thả gõ chín tiếng, đã đến giờ tập đàn. Tôi nhắm mắt uống cạn ly sữa, thẩn thờ đến bên đàn và buông người xuống ghế. Nắng chiếu qua song cửa in những bông hoa nháy múa trên nắp đàn, gió phất lay tấm màn hồng chạm vào vai tôi, như vuốt ve mơn trớn, hãy làm cho không gian này đầy ắp tiếng nhạc, hồi cô bé Thảo Phương! Tôi mở nắp, hàng phím trắng ánh vào mắt tôi tia nhìn như trách móc, phải rồi, suốt ngày hôm qua tôi không tập đàn, đây là lần đầu tiên nổi buồn đã làm tôi làm biếng kể từ ngày tôi bước chân vào trường nhạc. Thôi đàn ợ, cho Phương xin lỗi nhé. Tôi sửa mình ngồi lại ngay ngắn rồi giờ tập nhạc ra, bài Étude cô cho hôm trước Tết, tôi đã gần thuộc, giờ phải ôn lại cho nhuần để còn học tiếp bài mới chứ. Những ngón tay tôi ngoan ngoãn đi vào nê nêp và trong không gian tĩnh lặng giờ đây đã dui dặt tiếng đàn... Tôi quên, quên hết, quên sự lạnh nhạt giữa ba má, quên những giọt nước mắt bao đêm chảy vào trái tim non nớt của mình. Tôi đang đi ngược thời gian tìm về thuở ấu thơ, khu vườn của ngoại và ngôi nhà có cánh cửa màu xanh. Nhà của cô giáo, người làm ra tiếng chim, người đã dắt dìu những bước chân đầu đời của tôi vào thế giới âm thanh tuyệt diệu. Tôi còn nhớ, sau buổi sang nhà cô, những ngày tiếp theo tôi vẫn thường đứng nơi cửa sổ để xem cô dạy đàn, say sưa ngưỡng mộ. Có một lần, học trò về hết, cô đã gọi tôi vào, cô nâng cằm tôi lên và nhìn sâu trong mắt:

--Em thích học đàn lắm sao?

Tôi cúi đầu dạ nhỏ rồi nhìn về cây đàn với sự háo hức lạ lùng. Cô đã dẫn tôi đến ngồi cfung cô trước đàn, rồi cô dạo một đoạn nhạc ngắn, cô bảo tôi:

--Em hãy nghe cho kỹ rồi hát lại, thử được không nào.

Lần đầu tôi chỉ sai một chỗ, nhưng sau đó tôi hát đúng, dù cô thay đổi rất nhiều nốt nhạc, và tôi rất thích thú với trò chơi này. Ít lâu sau, khi cô trở thành người bạn láng giềng khá thân thiết của má, tôi mới biết cô tên là Nguyệt Hằng, giảng viên dạy dương cầm tại nhạc viện thành phố. Cô thua má ba tuổi, rất nổi tiếng từ trước năm 75. Sau này, cô vẫn được giữ lại trường nhạc, nhưng cô ít trình diễn và sống ẩn mình hơn trước. Và cũng ngay khi quen biết má, cô đã sốt sắng bảo má:

--Chị nên cho cháu Thảo Phương học đàn. Cháu có nhạc cảm rất tốt, năng khiếu của cháu nếu không được phát triển thì rất uổng.

Má đã ngập ngừng:

--Hằng thấy đó, mình không đủ điều kiện, cho cháu học cũng được nhưng lấy đàn

đâu cho cháu tập bây giờ.

--Chị khỏi lo, đàn bên em buổi chiều rất rảnh, em sẵn sàng cho cháu sang tập.

Khi má đem chuyện này nói với ba, ba đã trợn mắt nhìn má:

--Em có biết giá một cây đàn piano là bao nhiêu không? Nếu lương anh và em cộng lại, không ăn, không uống, thì cũng phải đến ba bốn năm mới mua nổi một cây đàn loại thường.

Má rơm rớm nước mắt:

--Cô Hằng đã nói, có nhiều lần cô thử dạy Thảo Phương, và cô nhận xét rằng con của chúng ta rất có năng khiếu...

Ba ngắt lời:

--Em phải biết rằng Thảo Phương nó có rất nhiều năng khiếu, như múa chằng hạn, nhưng nó có thích học đâu.

Tôi chạy đến ôm chầm lấy ba:

--Nhưng con thích học đàn, con chỉ thích học đàn thôi ba ơi.

Đó là năm tôi lên lớp Hai và những giọt nước mắt của tôi đã làm ba xiêu lòng. Má gửi tôi cho cô Nguyệt Hằng và tôi đã nhanh chóng chiếm trọn cảm tình của cô. Má dạy thêm giờ phụ trội, ba mở lớp học ở nhà để kiếm thêm tiền mua sách nhạc cho tôi. Ôi những cuốn sách giản dị sao mà đắt kinh khủng thế, có nhiều loại mua không nổi, ba má phải mượn về rồi thay nhau chép tay cho tôi học. Biết được sự hy sinh của ba má, tôi càng cố gắng và điều an ủi lớn lao nhất của ba má là hơn một năm sau đó, tôi đã trúng tuyển vào nhạc viện thành phố.

Tiếng nói trong trẻo của chị Hai đã kéo tôi vào thực tế:

--Kìa, sao cô không ăn hết đĩa trứng đi?

Tôi rời đàn, bước về phía chị:

--Nhưng em đã uống xong ly sữa, chị vui lòng chưa?

Chị Hai để chiếc giỏ thức ăn xuống nền nhà, cầm lấy tay tôi thăm soi:

--Cô còn ốm lắm, phải ăn thật nhiều để lấy sức mà học hành, cô Phương à.

Tôi thẫn thờ ngồi xuống ghế:

--Tình trạng gia đình như thế này, làm sao em học cho được.

Chị Hai nhìn tôi ái ngại, có lẽ chị không lựa được lời nào để khuyên tôi cho có hiệu quả hơn, nên chị chỉ lắc đầu rồi xách giỏ xuống bếp.

Có tiếng chuông reo ngoài cổng. A, bác đưa thư. Hai lá thư gửi cho tôi, một của ba và cái kia là của Minh Châu. Chà, con nhỏ bữa nay bày đặt dữ, sắp vào học rồi mà cứ ở riết Mỹ Tho ăn Tết chả chịu lên, lại thơ thẩn gì đây? Thôi, để đó, mở thư ba xem trước đã, ba chỉ viết có mấy dòng hẹn thứ năm mới về bận công tác đột xuất. Tôi cất hai lá thư vào túi, chạy xuống bếp. Chị Hai đang loay hoay xào nấu, mùi hành phi thơm lừng bốc lên điếc cả mũi, tôi đập vào vai chị:

--Chị Hai trông nhà nhé, em phải lên phòng học bài đây.

Chị ngẩng lên, vài sợi tóc rối rơi xuống trán, trông thật dễ thương:

--Cô khóa cửa chưa?

--Rồi, cổng ngoài em cũng khóa luôn. À, chị Hai ơi, thứ năm ba mới về, em vừa mới nhận được thư nè.

Chị Hai đưa cao chiếc đĩa bếp, nhíu mày:

--Chết cha, rứa mà tôi mua đồ ăn quá loạn, chừ làm sao đây?

Tôi cười:

--Cứ cho vào hết tủ lạnh, mai mốt khỏi đi chợ càng khỏe, có sao đâu. Thôi em đi học bài nhé.

Ra khỏi bếp, tôi vẫn còn nghe tiếng chị Hai nói một mình:

--Ông đi đường ông, bà đi đường bà, con cái thì bỏ lăn bỏ lóc, tội trời vạ đất.

Tôi nằm xuống giường kê gối thật cao rồi bóc thư Minh Châu ra đọc:

Mỹ Tho, ngày

Thảo Phương thân mến!

Lâu rồi không gặp mà thật là nhớ, muốn lên trước ngày vào học vài hôm nhưng không được vì ba má tao không cho, ông bà cứ giữ riết tao lại. Ngày mốt có đám giỗ bà ngoại tao, chắc là thứ năm tao mới lên thành phố được, vậy là bị trễ học hai ngày, nhớ xin phép cô chủ nhiệm giúp tao với nhé.

Ngày tao lên sẽ có rất nhiều quà cho mà.

*Thương,
Minh Châu*

Lá thư ngắn ngủn. Chà, chắc là vì lý do lên trễ, sợ cô chủ nhiệm la nên chi nàng mới đái hoài đến tôi đây, lại còn hứa hẹn quà cáp hồi lộ nữa chứ. Phen này lên đây sẽ biết tay con Phương này, Châu ơi. Tôi rút bớt một chiếc gối dưới đầu cho thân hình duỗi thẳng ra, rồi đọc lại lá thư của con bạn thân một lần nữa. Minh Châu, cô bé dễ thương có mái tóc dài óng ả luôn luôn xoắn kín nửa lưng, cứ một tháng nó lại đi cắt tóc một lần làm cho tôi và các bạn cứ có cảm tưởng là tóc nó chưa hề dài ra một milimét nào cả. Thời gian trôi nhanh thật, mới đó mà đã tám năm. Nhớ ngày nào mới vào trường, tôi rời tay ba má chạy lằng xằng khắp chốn, mắt trong veo ngõ ngàng nhìn bao điều lạ. So với ngôi trường cấp 1 tôi đang học thì đây quả là một thiên đường. Thiên đường đó mở ra trước mắt tôi với hội trường rộng lớn, với những phòng học rộng rãi thoáng mát và điều làm tôi ngạc nhiên một cách thích thú là trong mỗi phòng đều có một cây đàn piano đặt trang trọng bên tấm bảng đen có kẻ sẵn ô nhạc. Ôi cây đàn piano trong mơ ước của ba má, của tôi... Hàng ngày tôi vẫn sang tập đàn bên nhà cô Nguyệt Hằng với tấm lòng của cô bé Lộ Lem mơ nhật được ba hạt dẻ thần để thực hiện niềm ao ước thầm kín: một mái nhà nhỏ cho ba má, cây đàn piano và chồng sách nhạc tinh khôi cho tôi, bởi hiện giờ ba má tôi phải ở đậu nhà ngoại, còn tôi thì học đàn nhờ và sách mượn. Cũng trong ngày này, tôi đã gặp Minh Châu. Hai đứa đã cùng chạy nhảy dưới bóng mát của cây me to phía sau trường và tranh nhau nhặt những quả me vàng chín rụng đầy sân. Tâm hồn tuổi thơ rất dễ cảm thông, chỉ một thoáng ngõ ngàng, chúng tôi thân nhau ngay và bày ra nhiều trò chơi đến nỗi ba má tôi và ba má nó giục mãi, hai đứa mới chịu chia tay ra về. Vào trường, tôi lại được tiếp tục học chuyên môn với cô Nguyệt Hằng, mỗi tuần ba chở tôi lên thành phố hai lần để học đàn, hợp xướng và ký xướng âm. Thật vui mừng khi tôi được xếp ngồi cạnh Minh Châu trong lớp hợp xướng và ký xướng âm. Tôi được biết Minh Châu ở xa thành phố hơn tôi nhiều, mãi tận Mỹ Tho. May mà gia đình nó khá giả, có xe vận tải chạy tuyến Mỹ Tho - thành phố Hồ Chí Minh, nên việc đi lại học hành của nó cũng tiện. Về chuyên môn, Minh Châu học khác khoa tôi, nó học đàn tranh, nhưng điều đó không ngăn được tình thân ái giữa chúng tôi ngày càng mật thiết.

Có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa phòng:

--Cô Phương ơi, mở cửa.

--Chị vào đi.

Chị Hai bưng vào một mâm đầy thức ăn. Tôi ngồi dậy:

--Em ăn sáng hãy còn no.

Chị Hai đặt mâm lên bàn học của tôi:

--Tôi nấu món ăn Huế đặc biệt cho cô ăn đó, ngon lắm.

--Em còn no mà.

--Khi sáng tới chừ, no chi mà no. Gắng ăn đi cô.

Nhìn đôi mắt van lơn của chị, tôi không nỡ lắc đầu, nên bảo chị:

--Chị ăn chung với em nghe.

Nét mặt chị Hai rạng rỡ:

--Được, để tôi xuống nhà lấy thêm chén nữa.

Tôi ăn cơm chả thấy ngon lành gì cả nhưng cũng cố nuốt kéo tội nghiệp chị Hai.

--Chị Hai làm món này ngon lắm.

Được thế, chị trút hết đĩa thức ăn vào chén của tôi:

--Chả tôm đó cô, món Huế chính cống đó.

--Sao chị làm được hay quá vậy?

Chị Hai được dịp kể:

--Ồ, hồi đó tôi sống bằng nghề làm chả tôm để nuôi hai đứa em ăn học, cha mẹ tôi mất sớm lắm cô à.

Tôi tò mò:

--Vậy hai người em của chị có chăm chỉ học hành không?

Chị Hai tươi cười:

--Chúng nó ngoan lắm cô ơi, học lại giỏi nữa, năm mô cũng có phần thưởng.

Tôi đặt chén cơm xuống bàn:

--Chị thật hạnh phúc, hồi ba má chị còn chắc gia đình chị vui vẻ lắm nhỉ.

Chị Hai gắp thêm thức ăn cho tôi:

--Nhà tôi nghèo nhưng được cái là hòa thuận nên cũng vui.

Tôi cúi đầu:

--Em đang ao ước một gia đình hoà thuận, chị Hai à.

Chị Hai nhìn tôi thương cảm:

--Cô đừng buồn nữa, thế nào ông bà cũng sẽ nghĩ lại, cô yên tâm đi.

Tôi lắc đầu chán nản:

--Ba má em đã đưa đơn ra tòa rồi.

Chị Hai tỏ vẻ hiểu biết:

--Còn hòa giải năm lần bảy lượt nữa, đâu phải ly hôn liền mô mà cô lo.

Tôi đẩy mâm cơm về phía chị Hai:

--Em ăn xong rồi, chị dọn đi.

Còn lại một mình, tôi không sao dễ được giấc ngủ trưa. Ngủ đi Thảo Phương, sự nghỉ ngơi của tâm trí sẽ đem lại cho mày sức khỏe, sự sáng suốt và nổi chịu đựng những tháng ngày khó khăn sắp đến. Ba và má sắp ra tòa, liệu lần hòa giải đầu tiên có thành công không? Rồi tôi sẽ ra sao? Ở với má hay ở với ba? Dù với ai thì niềm đau trong tôi vẫn không hàn gắn được, nổi mất mát gặm nhấm tâm hồn, bào mòn trái tim và se buốt thịt da. Tôi mở mắt ra nhìn tấm ảnh màu được phóng lớn treo nơi bàn học. Ba đang nhìn tôi, mái tóc dày hơi quăn, vầng trán rộng, đôi mắt cười theo môi, trông ba có vẻ nghệ sĩ hơn là một giáo viên. Còn má nữa, má đang âu yếm tựa mái tóc đen huyền vào vai ba với gương mặt tràn đầy hạnh phúc. Xen giữa hai người là tôi đó, cô bé Thảo Phương có hai bím tóc thắt nơ hồng xinh xắn, đôi mắt tròn xoe như hai hạt nhãn lồng, nhìn thẳng về phía trước đầy tin tưởng. Tôi lại thả hồn về quá khứ, tấm ảnh này ba má đã dẫn tôi đi chụp trước lần trình diễn đầu tiên của tôi tại trường. Đó là vào dịp Tết năm tôi học sơ cấp 2. Nói làm sao được hết nỗi vui mừng của ba má khi nghe cô Nguyệt Hằng báo tin tôi được chọn độc tấu trong chương trình liên hoan mừng Xuân tại hội trường của Nhạc viện. Thật là một vinh dự. Chính cô Nguyệt Hằng cũng đã nói, từ trước đến nay, cô dạy rất nhiều học trò nhưng chưa có em nào mới vào trường một năm mà đã được chọn trình diễn. Có lẽ đó là thành quả của hai điểm 10 sáng chói mà tôi đã được trong hai lần thi học kỳ vừa qua. Chẳng những cô Nguyệt Hằng thương yêu tôi, mà bà Minh Ngọc, trưởng khoa piano, một vị giáo sư lớn tuổi rất khó tính, cũng rất bằng lòng khi nghe tôi đàn. Bà bảo, tuy còn nhỏ nhưng tiếng đàn của tôi rất có hồn, đây là điểm thành công nhất của người nhạc sĩ, là năng khiếu bẩm sinh không thể luyện tập mà có được. Đêm đó, tôi đánh rất tự tin bản "Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ" của Mozart, một bản nhạc khá khó đối với một đứa trẻ lên chín như tôi, nhưng tôi đã thành công giữa những tràng pháo tay rộn rã. Có một vị thính giả già bằng ông ngoại đã bước lên sân khấu tặng cho tôi một con búp bê có bao giấy kiếng rất đẹp và ôm hôn tôi. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ những giọt nước mắt cảm động hơi ứa ra từ hai khóe mi nhăn nheo của ông. Ngày đó sao mà êm đềm hạnh phúc. Tôi khép mắt lại nghe lòng băng khuâng rời rã, ngủ đi Thảo Phương, nhưng không được, tôi lại mở mắt ra, khung ảnh màu trước mặt đã nhòa nhạt tự bao giờ.

CHƯƠNG 3

Buổi chiều trời thật nực, tôi nhờ chị Hai cùng mang chiếc xích đu ra vườn đặt dưới giàn thiên lý. Vừa đưa qua lại được mấy cái đã nghe tiếng gọi tíu tít ngoài cổng:

--Thảo Phương, Thảo Phương.

Tuấn xuất hiện với chiếc xe đạp mới tinh sơn màu huyết dụ. Tôi mở rộng hai cánh cổng:

--Vào chơi Tuấn, sao lâu nay đi đâu mất biệt thế?

Tuấn bước theo tôi ra phía góc vườn:

--Tuấn vừa đi Nha Trang về nè.

Tôi liếc:

--Thú vị quá hén, vậy mà chả cho người ta biết tin, tẻ ơi là tẻ.

Tuấn ngồi xuống chiếc ghế mây:

--Tại ba má Tuấn đi bất ngờ quá, cho Tuấn xin lỗi nhen. - Rồi Tuấn lục giỏ xách - Có quà cho Phương nè.

Tuấn lấy ra một gói nhỏ rồi tự tay mở lớp giấy bao: một chuỗi hạt bằng vỏ ốc đủ màu lấp lánh và một chiếc thuyền buồm dính bằng những mảnh vỏ sò rất mỹ thuật, tôi reo lên:

--Ồ, đẹp ghê!

Tuấn do dự một lát rồi quàng chuỗi hạt qua đầu tôi, trông mặt anh chàng vừa đẹp trai vừa ngây ngô đến tội nghiệp. Sau Minh Châu, Tuấn là người bạn thân thứ hai của tôi. Tôi quen Tuấn vào năm học lớp Sáu, khi tất cả các học sinh Nhạc viện học hết văn hóa cấp 1 ở trường ngoài, phải chuyển toàn bộ hồ sơ vào đây để học tiếp phần văn hóa. Tôi được cô chủ nhiệm xếp ngồi giữa Tuấn và Minh Châu, từ đó ba đứa trở thành thân thiết. Tuấn học violon, cùng vào trường một lần với tôi nhưng Tuấn học kỹ xướng âm và hợp xướng vào nhóm buổi chiều nên mãi đến bây giờ tôi mới biết Tuấn.

Cũng trong năm này, cuộc sống gia đình tôi bước vào một lối rẽ đầy lạc quan. Ba gặp lại bác Trân - một người bạn cũ rất thân - hiện làm giám đốc một công ty xuất nhập khẩu. Bác đến nhà ngoại thăm ba má cùng với sự giúp đỡ tận tình của một người bạn chân thành lâu ngày gặp lại. Vài lạng sâm nhung cho ông bà ngoại, một xấp vải hàng mousseline cho má may áo dài, chiếc đồng hồ đeo tay cho ba, nhiều đồ chơi thật đẹp cho tôi, bác như một làn hương mới thay đổi nếp sống của gia đình tôi. Sau một thời gian bàn tính, ba làm đơn xin nghỉ dạy để vào làm kế toán trưởng cho công ty của bác Trân, má vẫn tiếp tục đi dạy nhưng nếp sống của chúng tôi trở nên khá hơn. Đã có những tiện nghi nhỏ làm tươi thêm cuộc đời như một cái cassette ru giấc ngủ từng đêm, một cái máy đánh trứng đỡ tay má mỗi tuần làm nên những ổ bánh thơm ngon, mái nhà ngoại đã được sửa sang lại để vào mùa mưa không còn dột khắp nơi nữa. Điều vui nhất là chúng tôi đã dọn về ở ngay thành phố, rất tiện cho việc dạy dỗ của má và việc học hành của tôi. Công ty của bác Trân đã cấp cho ba một căn nhà tuy nhỏ nhưng mát mẻ khang trang. Lúc mới dọn về tới,

tôi như bị cuồng chân, vì nhà không có vườn, không có sân, suốt ngày đi ra đi vào đụng bàn đụng ghế, bởi vậy nên những ngày có giờ học, tôi ở lại trường chơi cho thỏa thích đến tối mới chịu cho ba đón về.

--Phương đang nghĩ gì vậy?

Tiếng hỏi của Tuấn làm tôi giật mình:

--À, Phương ... Phương đang nghĩ lung tung.

Tuấn đưa tay đẩy chiếc xích đu đong đưa:

--Phương có bài mới chưa?

--Cô của Phương mới cho một bài étude thôi. Phương đánh còn quỳnh lắm. Mai có giờ chuyên môn rồi, sợ cô la ghê.

--Tuấn cũng vậy, mấy ngày Tết chẳng đụng tới cây đàn, kỳ này chắc là thầy Tuấn nạo cho te tua.

Tôi mân mê chuỗi hạt nơi cổ:

--Mới đó mà nhanh ghê, đã hết Tết rồi.

Tuấn đứng dậy:

--Thôi Tuấn về, hẹn mai gặp lại nhé.

Tôi tiễn Tuấn ra cổng rồi đứng yên lặng nhìn người qua lại. Một chiếc xe hơi dừng nhanh bên đường, tôi suýt reo lên vui mừng, ngỡ ba về, nhưng không phải, bác Trân bệ vệ mở cửa xe bước xuống đến bên tôi, bác đưa cho tôi một gói nhỏ, nặng nằng:

--Của ba cháu đấy, nhớ cất cho kỹ nhé, hai hôm nữa ba cháu sẽ về.

--Mời bác vào chơi đã.

--Thôi bác bận lắm, bác đi đây. Nhớ bỏ cái đó vào tủ khóa lại nhé.

Tôi quay vào nhà, bữa cơm chiều đã sẵn sàng trên bàn ăn. Chị Hai từ bếp đi lên, tay bưng ly nước cam:

--Uống miếng nước cho khỏe rồi ăn cơm, cô.

Tôi định ngồi vào ghế nhưng nhớ đến cái gói còn cầm trên tay, tôi nói:

--Chờ em chút xíu.

Tôi chạy lên lầu, mở tủ, nhét vội gói đồ dưới đồng quần áo chưa ủi. Lại vàng, lại tiền, lại ngọc ngà châu báu, chưa bao giờ tôi thấy chúng nguy hiểm như bây giờ, chúng đưa con người lên tận đỉnh cao danh vọng rồi cũng chính chúng chìm họ vào vũng lầy đam mê, mà một khi thức tỉnh thì mọi việc đã muộn màng. Công ty của bác Trân càng ngày càng phát triển thì công việc của ba cũng tiến nhanh như tia chớp. Cuộc hội ngộ giữa ba và bác Trân chẳng khác gì cá gặp nước, rồng gặp mây, hai người đã ăn ý với nhau đến độ không ngờ. Bao nhiêu cú áp phe lớn nhỏ thành công, những chuyến làm ăn xa tận Hà Nội, Hải Phòng đã đem về cho ba rất nhiều nguồn lợi. Ba đã tậu nhà riêng, sắm xe hơi và thực hiện được ước mơ của đứa con gái duy nhất: một cây đàn piano bóng lộn bắt đầu làm bạn đêm ngày với tôi vào năm tôi lên sơ cấp 5. Từ đó trong vườn nhà mới, tôi đã gặp lại tiếng chim thân yêu của tuổi ấu thơ cùng với mặt trời và hoa lá, tất cả đã tạo nên nguồn cảm hứng trong tôi ngày một dạt dào. Tôi vẫn là đứa học trò giỏi nhất của cô Nguyệt Hằng, chỉ trừ một lần chín điểm, tất cả mọi lần thi học kỳ tôi đều đạt điểm mười. Hồi mới làm quen với âm thanh, tôi rất yêu nét tươi sáng trong nhạc của Mozart, nhưng đến khi biết buồn, biết mơ mộng tôi lại say mê tính sâu lắng của nhạc Chopin hơn. Đã nhiều lần tôi mơ ước được thành công như Đặng Thái Sơn, đem tiếng đàn của mình đi khắp nơi trên thế giới cho mọi người, mọi sắc da cùng thưởng thức, để họ biết rằng trên hành tinh này có một nước Việt Nam vô cùng nhỏ bé đã sản sinh ra những nghệ sĩ tài ba như Đặng Thái Sơn, như Trần thị Thảo Phương chẳng hạn... (Nói nhỏ cho các bạn nghe, đó là ước ao thật lòng nhất của tôi đó, nhưng tôi chả bao giờ dám hé môi, kể cả với những đứa bạn thân, nhớ có lúc nó giận mình, nó hở ra cho các bạn trong lớp cùng biết thì khi đó chỉ có nước độn thổ, bởi vì... Thảo Phương chưa là cái gì cả, con ếch làm sao to được bằng con bò, phải không các bạn?)

Tối nay nhớ má quá, chả học hành gì được, định ra hàng hiên ngồi chơi thì chị Hai đến bên cạnh:

--Cô Phương, tối nay thứ bảy cô không mở ti vi à? Có tưởng cổ Minh Tư hay lắm.

Tôi quay lại:

--Tôi không ưa cái lương, chị có thích thì cứ bật lên xem.

Nét mặt chị Hai hớn hở:

--Vậy thì tôi coi một mình nghe, lát nữa ông có gọi, nhớ kêu tôi.

Tôi bước ra sân. Đêm không trăng trời thật đen, cảnh vật chìm khuất trong bóng tối, nhấp nháy trên vài phiến lá, ánh đèn đường bên ngoài hắt vào, vàng vọt, loãng tan... Ba đã về từ chiều, đang ngủ trên lầu. Một xe chở đầy hàng đã theo ba vào nằm yên vị trong căn phòng xép phía sau nhà. Tôi đã quen với những chuyến đi như thế của ba, những chuyến đi mở đường cho một vực thẳm lời cuốn hạnh phúc êm đềm của chúng tôi vào nỗi buồn đau. Tiền bạc tràn vào nhà tôi như giòng suối, vật chất đã thay thế ân tình. Ba vắng nhà luôn, nay chiều đãi, mai tiệc tùng... những khuya về đến cửa mặt mày đỏ ửng nồng nặc men say, những lần cãi vả với má vì những nguyên do nào đó rất người lớn mà tôi không thể hiểu được... Và để

trả thù ba, má đã xin nghỉ dạy, bắt đầu một cuộc sống xa lánh, nghĩa là má trút bỏ không nuôi tiếc bộ áo đạo đức sư phạm để khoác lên mình những kiểu áo thời trang nổi tiếng nhất. Má còn trẻ và đẹp, lại sẵn tiền trong tay, tha hồ chưng diện. Má từ giã đám bạn bè thuở hàn vi để bước vào một thế giới mới, thế giới có nhạc hay, có rượu nồng và có những bước chân quay cuồng trên sàn nhảy. Bao nhiêu người đàn ông đã quỳ dưới chân má và điều này đã khiến ba ghen điên lên. Sóng gió bắt đầu dậy lên trong gia đình tôi mà kết quả là lá đơn ly hôn đã gửi lên tòa án. Mặc cho tôi khóc lóc, mặc cho tôi van lơn, ba má đã vì tự ái không chịu nhường nhau một bước nào. Tôi biết ba má vẫn rất yêu thương tôi, đứa con duy nhất tội nghiệp từ đây hoặc vắng má hoặc thiếu ba, nên ai cũng giành được có tôi bên cạnh. Nhưng tôi đành gạt nước mắt xa má thôi, vì tôi phải ở cạnh ba mới tiện việc học hành, nhất là năm nay, bước vào trung cấp, còn phải học rất nhiều môn mới như hòa âm, trích giảng... có khi thiếu phòng phải học ban đêm rất bất tiện. Thịnh thoảng, tôi cũng có về Thủ Đức thăm ngoại và má, nhưng sao cảnh cũ vườn xưa cứ làm tôi buồn da diết và hoài nhớ bao kỷ niệm đã tàn phai. Đây là chiếc ghế xi măng cũ mòn, từng chiều tôi đã ngồi đây lắng nghe tiếng chim, kia là dãy hàng rào dâm bụt với những đóa hoa rực lửa tôi thường hái chơi mỗi sáng, và lối đi qua vườn bằng cát mịn đã bao lần in dấu chân ba má hăng ngày bên nhau bàn chuyện tương lai. Ôi, tương lai nào ai ngờ đến, giờ ba má đã chia xa còn tôi thì lạc lõng tới bao giờ?

CHƯƠNG 4

Sáng nay trong giờ học chuyên môn, cô Nguyệt Hằng nhìn tôi chăm chú:

--Em làm sao vậy, Thảo Phương?

Tôi cúi đầu, không đáp, nhưng nước mắt đã tràn mi. Cô Nguyệt Hằng là láng giềng của ngoại nên cô cũng đã biết phần nào tình trạng gia đình của tôi trong những tháng vừa qua. Cô vỗ nhẹ nhẹ vào vai tôi:

--Tiếng đàn của em đầy vẻ bối rối, cô biết em đang buồn, nhưng đừng vội tuyệt vọng, Thảo Phương ạ, có cô đang ở bên em đây.

Tôi nói trong tiếng nấc:

--Cô ơi, hôm qua ba má em đã ra tòa hòa giải nhưng thất bại rồi cô ạ, em chỉ muốn chết đi cho xong.

--Em đừng nói gở thế - Cô đưa chiếc khăn tay cho tôi - Em lau nước mắt rồi ra ngoài chơi một lát cho thoáng, khi nào bình tĩnh trở lại, hãy vào gặp cô, cô có chuyện quan trọng cần nói với em.

Tôi bước ra cửa vừa lúc Minh Châu ôm cây đàn tranh to tướng đi ngang:

--Làm gì mà mặt mày tèm lem thế kia?

Tôi lau vội giọt nước mắt vừa ứa ra:

--Không có gì. Mà xách đàn đi đâu vậy?

Minh Châu liến thoảng:

--Sáng nay tao tập đàn nhạc, tuần sau lên ti vi thu hình rồi đó, hên ghê Phương ơi, tao được giữ phần sô lô, hách chưa.

Tôi cố gượng cười:

--Mừng cho mà.

Minh Châu đã nhận ra, nó đến gần bên tôi:

--Phương, chuyện ba má mà ra sao rồi, nói cho tao biết đi.

Tôi cúi đầu:

--Mày không giúp được gì cho tao đâu.

Minh Châu dựng cây đàn vào vách, cầm tay tôi:

--Tao sẽ chia sẻ nỗi buồn với mày, như vậy, bớt đau khổ hơn Phương ạ.

Tôi chùng lòng xuống:

--Châu ơi, mày luôn luôn là người bạn tốt của tao nhé.

Minh Châu nâng mặt tôi lên:

--Đương nhiên - Rồi nó làm mặt vui - Thôi chả nói đến chuyện này nữa, mình ra căn tin ăn sáng đi.

Hai đứa lựa chiếc bàn tròn dưới gốc me, kéo ghế ngồi chễm chệ. Chị Lan bán hàng chạy ra:

--Hai em ăn gì, hôm nay có miến gà ngon lắm.

Minh Châu vênh váo:

--Hay quá, chị cho em hai tô miến và một đĩa thịt gà, có thêm một cái phao câu nữa.

Tôi trở mắt nhìn bạn, ăn bạo như vậy hèn gì trông nó tròn quay như hột mít. Chưa kịp hỏi, Minh Châu đã vội giải thích:

--Mày biết không, tao ăn để trả thù đời. Vừa rồi lãnh học bổng phải mua một cái áo mưa, thay cái lốp xe đạp, rồi còn phải mua thêm sách vở nữa. Viết mấy cái thư chả thấy ba tao gửi tiền lên đành phải nợ nần lung tung. Thì ra ba tao bận về quê có

công chuyện ruộng vườn gì đó, mới hôm qua ông lên thanh toán nợ nần cho tao, ông cho thêm một số tiền khổng lồ, lại còn thức ăn nữa, ê hề... Nó vỗ vào vai tôi:

--Trưa nay mà lên chỗ tao ăn cơm nhé.

Tôi vui theo nó:

--Mày trúng mảnh thú quá nhỉ.

--Để bù cả tuần này đói rách mày ơi!

Chị Lan bưng thức ăn ra, Minh Châu yêu cầu tiếp:

--Cho em thêm hai ly sữa tươi nữa.

Rồi nó gắp miếng phao câu béo ngậy để vào tô của tôi:

--Người ta bảo ăn óc bổ óc, ăn tim bổ tim, vậy tao cho mày ăn cái này để cái thân hình khô đét của mày nở nang thêm tí nữa.

Tôi rùn vai:

--Mày nói thấy ghê.

Minh Châu nghiêm mặt lại:

--Tao nói rất thật, dạo này mày ốm quá, Phương ạ.

Tôi ăn mới nửa tô miến, đã bỏ đũa xuống:

--Tao no lắm rồi.

Không nài ép, Minh Châu đẩy ly sữa tươi đến trước mặt tôi:

--Gắng uống đi Phương, xong đi chơi với tao. Minh ra chợ Bến Thành mua đôi dép rũi về nhà tao, chiều đi học văn hóa luôn nhen.

--Nhưng tao chưa học xong chuyên môn, cô Nguyệt Hằng đang chờ tao đấy.

Minh Châu thương mến nhìn tôi:

--Vậy mà vào học đi, tao ngồi đây đợi.

Tôi bước vào phòng khi còn một mình cô Nguyệt Hằng đang ngồi bên đàn, các bạn đồng học đã về hết. Cô ngẩng lên:

--Hay quá, em đã lại. Thảo Phương, đến đây với cô.

Cô ngồi đối diện với tôi, đôi mắt cô trong sáng phản chiếu gương mặt tôi với mái tóc dài cài chiếc kẹp xanh. Giọng cô ấm áp:

--Điều cô muốn nói với em là, dù tình cảm giữa ba má như thế nào đi nữa, hai người vẫn rất thương yêu em và quan tâm đến tương lai của em. Em biết điều đó chứ?

Tôi dạ nhỏ.

--Vậy thì, nếu em thật lòng thương ba má, em không nên nản lòng mà phải chăm lo vun quén cho tương lai mình nhiều hơn nữa. Nghĩa là, em phải dẹp đi mọi ưu tư để gắng học, cả văn hóa lẫn chuyên môn, không ai lo được tương lai cho mình bằng chính bản thân mình, em phải nghe lời cô, Thảo Phương ạ.

Tôi rưng rưng nước mắt:

--Thưa cô, em sẽ vì ba má và.. vì cô nữa, em sẽ cố gắng.

Cô Nguyệt Hằng ôm lấy đôi vai tôi:

--Cám ơn em đã nghĩ đến cô, quả em đã không phụ lòng cô.

Cô mở xắc lấy ra một chương nhạc photocopie rất rõ nét, đưa cho tôi:

--Đây là bài Nocturne số 9 của Chopin, một tác phẩm mà cô rất tâm đắc vì nó đã gợi cho cô thật nhiều kỷ niệm của tuổi hoa niên. Thảo Phương, em sẽ đánh bài này vào kỳ thi cuối năm.

Tôi cảm động đón lấy bài nhạc. Cô bước đến bên đàn:

--Cô sẽ đàn cho em nghe một đoạn.

Những nốt nhạc bay bổng nhẹ nhàng nâng hồn tôi chơi vơi, tiếng đàn đưa cô về quá khứ và dẫn tôi vào một đêm sương mờ thời thơ ấu xa xưa. Từ vườn bên, tiếng đàn đã len qua hàng rào dâm bụi, nháy múa trên thảm cỏ mềm ẩm ướt sương khuya. Tiếng đàn mơn man nụ hoa hàm tiếu, làm thức giấc những ngọn lá khô mê ngủ trong vườn nhà ngoại, và làm cho cô bé sáu tuổi Thảo Phương phải ngây ngất say sưa...

Cô đã ngưng đàn, cô âu yếm nhìn tôi đang vẫn còn ngẩn ngơ:

--Cô tin là em sẽ chơi hay bài này vì em là một cô bé rất có tâm hồn.

Rồi cô đưa cho tôi một cuộn băng nhỏ:

--Trong này có bài Nocturne do một nhạc sĩ nổi tiếng thế giới là Rubinstein đánh, em đem về nghe để học thêm.

Cô vẫn nhìn tôi đăm đăm, hình như cô muốn nói với tôi một điều gì nhưng rồi cô im lặng, cô chỉ vịn nhẹ vào vai tôi:

--Thôi em về, cô đặt cả kỳ vọng nơi em.

Minh Châu ở tập thể trong một căn phòng tận trên lầu 8. Phòng nhỏ nhưng có đến sáu bạn ở chung, toàn là dân nhạc viện nhưng gia đình ở xa thành phố, đứa ở Long An, đứa ở Sông Bé.. Còn Minh Châu thì ở tận Mỹ Tho. Nhà có thang máy nhưng đã bị hư từ đời nào đời nào, hai đứa leo bằng lô ca chân đến tận cửa phòng thì muốn hụt hơi, phải đứng thở dốc một hồi mới mở được cửa. Các bạn đã đi vắng hết nhưng mùng màn thì ngổn ngang khắp nơi, báo chí rớt tràn lan trên sàn. Minh Châu nhặt tất cả bỏ lên bàn, cẩn thận:

--Đúng là lũ ma lười chày nhót.

Thấy tôi vẫn còn đứng tần ngần giữa cảnh chiến trường bừa bãi, Minh Châu kéo tay tôi:

--Mặc kệ bọn chúng, tới nhà tao chơi nè.

"Nhà" của Minh Châu là cái giường xếp của nó, những gọng nhôm trắng và tấm bạt căng thẳng có in hình hoa hồng rất đẹp. Nó kéo tôi nằm xuống:

--Nghỉ một lát cho khỏe rồi ăn cơm.

--Nấu cơm nhanh lên kéo trễ giờ học đó.

--Yên trí lớn, tao đã nấu một nồi từ hồi sớm, giờ chỉ việc giở ra ăn.

Hai đứa duỗi thẳng tay chân thoải mái, Minh Châu bật nút cassette, một giọng hát trong trẻo cất lên:

*Về đây đứng bên mái trường xưa
Thấy như mình trôi trong ngày cũ*

.....
*Bao nhiêu tiếng cười ngày xưa ấy
Vang trong lớp học sân trường
Như vách đá còn vang vọng mãi
Lời chim muông reo trong nắng
Ai mang đến gần trời lưu luyến...*

Tôi bật lại bài hát nghe một lần nữa:

--Nhạc hay quá, bài gì vậy Châu?

--Bài "Về Thăm Mái Trường Xưa" của Trịnh Công Sơn, băng nhạc tao mới vừa mua đó.

--Sao cái "air" nghe như của Phạm Trọng Cầu? Bài hát quá dễ thương. Mà chép lời cho tao nhé.

--Ờ, còn mà ghi phần nhạc lại cho tao, được "hông"? Tao cũng thích bài này lắm.

Rồi Minh Châu ngồi dậy:

--Dọn cơm ăn hén.

Minh Châu trải tờ giấy ra giường rồi bưng cái nồi National nhỏ xíu đặt trước mặt. Tôi dọn chén đĩa ra, hai đứa ăn cơm với dưa chua chấm thịt kho nước dừa, thật là ngon miệng và vui làm sao. Chả bù những bữa cơm ở nhà một mình lủi thủi, dù cao lương mỹ vị nhưng nuốt vào chẳng khác gì sỏi đá khô cứng. Ăn vừa xong thì cả bọn kéo về phá như quỉ, đứa vo gạo, đứa xách nước ầm ĩ cả lên.

--Ê, hết nước rồi, chiều nay đứa nào có nhiệm vụ hứng nước đây?

--Con Thu.

--Nói có lộn không đó. - Thu la lên - Tao mới hứng hôm qua nè, giờ đến phiên con Châu.

Châu vừa dẹp nồi cơm vừa phản đối:

--Lại nhằm nữa rồi bạn, chiều nay con Tuyết diễn xuất màn này.

Cả bọn lao nhao, nhỏ Sương nghênh mặt:

--Sao tụi mà đổ qua đổ về mãi thế, tự giác lên đi. Nào, ai?

Ngọc Tuyết từ sau tấm màn đi ra:

--Tao, tao nè. Gớm, thay cái áo cũng không xong với tụi mà, làm gì mà ầm ĩ thế.

Gặp đúng đối tượng, mỗi đứa nhắc một câu:

--Ê Tuyết, nhớ hứng cho đầy nghe.

--Tuyết ơi, hứng xô của tao trước nhé.

--Hứng thêm vào mấy cái thau giặt đồ nữa đó.

--Nhớ mở hết "volume" nghe!

Tôi ngồi yên trên giường, lặng lẽ theo dõi các bạn cãi nhau, lòng thấy vui vui. Đời sống tập thể của chúng nó thật là náo động. Dù có nhiều bất tiện như phải leo lầu, phải xách nước từ tầng trệt lên, xa cách mặt đất đến nỗi đâm ra lười biếng, lên rồi thì không muốn xuống, mà khi đã xuống rồi thì chả muốn lên, nhưng thật vui. Nghe

Minh Châu kể, toàn khu tập thể nước chảy rất yếu, không lên nổi lầu hai, nhưng thường thường vào lúc 5 giờ chiều, nước đột xuất mạnh, lên đến tận lầu tám. Vì vậy chúng nó phải thay phiên nhau có mặt ở nhà vào thời điểm đó, dựa trên thời khóa biểu của mỗi đứa hàng tuần. Để khỏi giành giụa, sáu đứa sắm sáu cái xô nhựa màu khác nhau, người ở nhà có nhiệm vụ hứng đầy sáu xô. Nước này thường dùng để nấu ăn và tắm, còn giặt giũ phải đem xuống dưới nhà. Trong số năm bạn ở chung với Minh Châu, tôi chỉ quen với Thu Sương và Ngọc Tuyết vì chúng học cùng khoa piano với tôi (nhưng chúng không phải là học trò của cô Nguyệt Hằng, Thu Sương học với thầy Sơn, còn Ngọc Tuyết học cô Hồng Hạnh).

Chợt thấy tôi, Ngọc Tuyết reo lên:

--A, Thảo Phương, mà có tin mừng, sao không khao tụi này đi!

Tôi ngạc nhiên:

--Tin mừng gì?

--Mày chưa biết thật sao? Mày sắp được đi dự thi "Tài Năng Trẻ" tại Hà Nội đấy.

--Mày đừng có xạo.

Ngọc Tuyết nhìn qua Thu Sương:

--Ê Sương, nó không tin kìa.

Thu Sương đến ngồi bên tôi:

--Thật đó mà, hồi nãy dưới căn tin, hai đứa tao thấy cô Minh Ngọc đưa cho cô Nguyệt Hằng của mày một bản danh sách có hàng chữ đầu rất lớn: "Tên các học sinh dự kiến tham dự cuộc thi tài năng trẻ tại Hà Nội" và tao đã nghe cô của mày đề nghị tên "Trần Thị Thảo Phương".

Tôi nhìn vào mặt Thu Sương:

--Chắc mày nghe lộn đó, tao mà thi với ai.

Ngọc Tuyết xen vào:

--Mày giỏi thí mồi.

Minh Châu vỗ tay loạn xạ:

--Hay quá, hay quá, vậy là con Thảo Phương sắp ra thăm Hà Nội 36 phố phường rồi...

Tôi kéo tay nó:

--Đi học thôi, trễ rồi đó.

CHƯƠNG 5

Tôi ngồi lặng lẽ trước đàn. Bên ngoài, trời đã rất khuya, cửa sổ mở ra vườn xôn xao bóng lá, ánh trăng hạ tuần nhạt nhợt trải những lớp bạc mỏng trên giàn thiên lý xa. Tôi vừa dạo xong bài Nocturne tuyệt vời của Chopin, tôi vừa lang thang trong đêm xưa dĩ vãng. Vườn nhà ngoại đầm ướt trăng khuya, những quả mận hồng ngủ yên trong khóm lá, hoa nhài đầu mùa thơm nức hương trinh... Tiếng hát dịu dàng của má ru tôi say giấc đêm xuân: *"Xuân tươi.. êm êm ánh xuân nồng, nâng niu sáo bên rừng, dăm ba chú tiên đồng... Êm êm, ôi tiếng sáo tơ tình xinh như bóng xiêm đình trên không uốn thân hình.. Đường lên thiên thai, lọt vại cung nhạc gió, thoảng về mơ mộng quá, nàng Ngọc Chân tưởng nhớ, tiếng lòng bay xa..."*

Trong giấc mơ tôi lạc vào thiên thai với hạc trắng, tùng xanh, suối bạc, mây vàng và tiếng sáo tiên đồng cao vút. Thuở ba má còn đầm ấm bên nhau, ba đã ví má là nàng tiên Ngọc Chân, còn ba là chàng nghệ sĩ đa tình từng chiều đến trước cung đình thổi sáo cho tiếng lòng nàng đắm đuối bay xa...

Tôi nhìn lên khoảng tường trước mặt, tấm hình màu chụp ba má trong ngày cưới đã được thay bằng một bức tranh sơn dầu. Hình ảnh cô gái tóc dài tha thướt bên hồ với hàng liễu rũ trông cũng đẹp thật đấy nhưng sao tôi bỗng ghét cay ghét đắng cô ta. Này cô gái không quen kia ơi, cô có tư cách gì mà dám thay thế khoảng không gian hạnh phúc của ba má tôi? Ảnh ba má chụp cách đây mười sáu năm mới đẹp làm sao. Dù ba có đẹp đi, dù má có xé bỏ, tôi vẫn mừng tượng ra một hình ảnh chói ngời hạnh phúc đã khắc đậm trong tâm trí tôi: ba và má tay trong tay, mắt trong mắt, chiếc nơ đỏ trên bộ vét trắng của ba như ngọn lửa nhỏ thấp sáng niềm tin, tấm voan hồng trên mái tóc mượt mà của má là giấc mơ hoa đã chín, gắn bó hai linh hồn mãi mãi bên nhau. Vậy mà bây giờ, tự nhiên cô gái này lại xen vào, đáng trừng trị quá. Tôi đập nắp đàn lại, bắc ghế lên gỡ bức tranh xuống. Chưa biết xử lý như thế nào thì đã có tiếng gọi:

--Thảo Phương.

Ơ kìa ba, tôi luống cuống xuýt té:

--Con làm gì vậy?

Tôi vẫn chưa nói được. Ba đến gần:

--Con điên à, sao lại phá phách thế!

Ba treo lại bức tranh rồi nhìn vào mắt tôi:

--Bức tranh của bác Trân tặng cho ba, con không thích nó hả?

Tôi gật đầu.

Ba ngắm nghía bức tranh:

--Ba thấy nó rất đẹp.

Tôi cãi lại:

--Con thấy nó rất.. lãng xẹt vì hiện diện không đúng chỗ.

Ba trố mắt:

--Sao... sao vậy?

Tôi nói như muốn khóc:

--Con thích bức ảnh trước cơ, sao ba lại thay đi hả ba?

Ba chợt hiểu, đôi mắt ba tối lại, ba đưa tay vuốt mái tóc để dấu niềm bối rối:

--Thảo Phương à, con đã buồn ngủ chưa?

--Dạ chưa ba.

--Vậy ba con mình ra vườn chơi nhé.

Đã lâu lắm rồi tôi mới có dịp sánh bước bên ba. Con đường mịn màng ôm ấp ánh trắng xanh, trắng đổ lên vai áo toi từng hạt sáng ngời, trắng soi vào mắt ba âu yếm nhìn tôi:

--Thảo Phương, ba biết, con đang rất buồn.

Tôi ôm lấy cánh tay ba:

--Ba ơi, con nghĩ là... ba má phải có một giải pháp khác tốt đẹp hơn chứ.

Ba dừng lại bên giàn thiên lý, kéo chiếc ghế mây:

--Con ngồi xuống đi - và ba ngồi xuống bên tôi - ba muốn nói với con là, trong sự đổ vỡ này không phải một mình ba có lỗi.

--Má, má cũng có lỗi ư?

--Má không bao giờ chịu hiểu ba.

--Má có lý của má.

--Cũng như ba, ba có lý của ba, ba đi sớm về trễ, ba vắng nhà thường xuyên cũng vì công việc, mà mục đích của công việc là kiếm được thật nhiều tiền cho má, cho

con.

--Nhưng ba đã quên má...

Ba ngắt lời:

--Con lầm rồi, Thảo Phương ạ, ba vẫn luôn luôn nghĩ đến gia đình.

--Vậy tại sao ba không giữ má lại?

Ba lắc đầu:

--Ba không đủ sức ngăn trở một cánh chim trời. Má đã vượt khỏi tay ba hồi nào ba chẳng rõ, để khi nhìn lại thì đã muộn mất rồi.

Tôi nép đầu vào ngực ba, van lơn:

--Không muộn đâu ba ơi, hãy gọi má trở về!

Ba thở dài:

--Má đã đặt tự ái quá cao, sự ra đi của má là giọt cuối cùng làm tràn ly nước, má đã xúc phạm ba quá nhiều.

Tôi òa khóc:

--Ba ơi, đừng giận má nữa.

Ba đứng dậy:

--Khuya rồi, vào ngủ đi con.

Ba đã vào phòng đóng chặt cửa lại, còn mình tôi bơ vơ trong đêm, không biết giờ này má đang làm gì? Tôi bước ra bao lơn, nhìn theo một đám mây thật mỏng trôi lang thang trong bầu trời. Càng về khuya trăng càng vắng vặc và đám mây kia mỏng dần tan biến vào không gian. Phải chăng hạnh phúc là những áng mây? Gió thổi cho mây tan đi, chỉ còn lại vòm trời lồng lộng, tìm nơi đâu những ngày tháng ngọc ngà khi ba má còn đầm ấm bên nhau? Tôi nhìn xuống vườn nhà, trăng vẫn sáng soi những hàng cây thưa thớt. Ngôi biệt thự này ba mới mua không lâu nên những cây ăn trái ba trồng còn nhỏ xíu, chỉ có mấy chậu kiểng bên hồ cá là mau lớn không ngờ. Cả giàn thiên lý nữa, những chùm hoa màu hồ thủy tỏa ngát hương đêm. Gần một năm nay, tôi thường bắt ghế ngồi dưới giàn hoa này mỗi buổi chiều nghỉ học, để ngắm nhìn giọt nắng lung linh nhảy múa trong vòm lá và để buồn cùng bóng hoàng hôn xuống chậm bao phủ cõi hồn tôi.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng sau lưng:

--Cô Phương, khuya rồi, vào ngủ đi thôi.

Tôi nghe cay cay nơi mắt:

--Chị Hai cứ đi ngủ để mặc em.

Chị Hai cầm bàn tay tôi:

--Tôi dặt cô vô ngủ, mai còn đi học sớm.

--Mai em được nghỉ buổi sáng mà.

--Có nghỉ cũng phải đi ngủ, nghe lời Hai, Phương à.

Tôi chột thềm nhõng nhẽo:

--Nhưng chị Hai phải vào phòng ngủ với em cơ.

Chị Hai cười dịu dàng:

--Tôi phải ngủ ở phòng dưới để trông nhà.

Tôi dậm chân xuống đất:

--Không biết, vậy thì em không thềm ngủ nữa.

Chị Hai để một ngón tay lên môi:

--Suyt, đừng làm ồn để ông ngủ.

Tôi vẫn bướng bỉnh đạp chân rầm rầm. Ba mở cửa bước ra:

--Cái gì mà ồn vậy?

Chị Hai hoảng hốt giữ tay tôi lại:

--Thưa ông, cô Phương đòi tôi phải ở trên này ngủ với cô.

Ba nhìn tôi rồi bảo chị Hai:

--Thì chị vào ngủ với nó đi.

--Toi còn phải trông nhà, thưa ông.

--Chị cứ khóa cửa nẻo cẩn thận, không sao đâu.

Chị Hai đưa tôi vào phòng, tôi kéo tay chị:

--Chị ngủ chung giường với em nghe.

Chị Hai mở chiếc ghế xếp:

--Tôi nằm đây được rồi.

Tôi lại phụng phịu:

--Chị phải nằm gần em kia...rồi chị... chị hát ru em ngủ nha.

Chị Hai lại cười hiền hậu:

--Trời ơi, cô là dân trường nhạc, nghe tôi hát chắc là phải bịt lỗ mũi lại.

Tôi cảm thấy vui vui:

--Bộ chị tưởng dân trường nhạc xịn lắm sao? Có đũa cũng ngu thí mồ.

Tôi bắt chị Hai phải nằm cạnh tôi, đắp chung tấm mền mỏng:

--Chị Hai, chị hát ru em ngủ đi, hay là chị hò Huế cũng được.

--Tôi không biết hò Huế, nhưng dạo còn đi học tôi cũng biết hát sơ sơ, để tôi hát ru cô nghe.

Tôi rúc đầu vào vai chị:

--Hay quá, chị hát bài về xứ Huế của chị nhé.

Giọng hát của chị Hai thật êm ái:

"...Hoàng hôn rơi ngơ ngẩn hàng thùy dương, lạnh lùng trong bóng chiều giòng sông Hương. Tràng tiền qua mấy nhịp mờ trong sương, để lòng khách thấy buồn dâng mênh mang..."

Tôi chìm sâu vào một giấc mơ xanh, màu hàng thùy dương bên giòng sông quê hương của chị Hai.

Dù đêm qua thức khuya, sáng tôi vẫn dậy thật sớm, nhìn sang bên cạnh, chị Hai đã mất tiêu. Tôi chạy xuống nhà, thấy chị đang giặt đồ:

--Chị Hai ơi, ba em đâu?

--Ông đi làm rồi, cô ăn gì, phở hay bún để tôi đi mua.

Tôi có một quyết định:

--Em không ăn đâu, chị Hai ơi, sáng nay em về ngoại thăm má rồi chiều lên trường luôn, chị đừng nấu phần cơm em nhé.

Tôi vào phòng thay áo quần, sửa soạn sách vở cho bốn tiết học văn hóa buổi chiều rồi dắt chiếc Chaly ra cổng. Tôi chạy xe ra chợ Tân Định mua cho ông bà ngoại một hộp trà ngon, mua cho má một cái kẹp tóc mô đen. Gần hai tháng chưa gặp lại má, chắc tóc má đã dài quá vai rồi.

Mới sáng sớm mà chợ đã rất đông, trái cây bán ê hề hai bên lề đường. Tôi lách qua đám người chen chúc rồi phóng xe nhanh, đến chân cầu Sài Gòn, chợt có tiếng gọi ới ới:

--Thảo Phương, Thảo Phương.

Tuấn đang đứng nơi một tiệm sửa xe, nhìn tôi cười vui vẻ:

--Phương đi đâu vậy?

--Phương về Thủ Đức thăm ngoại.

--Vậy chiều nay Phương không đi học à?

--Có chứ, Phương đi chút xíu à, ăn cơm trưa ở nhà ngoại xong là Phương đi thẳng về trường luôn.

--Phương làm xong mấy bài tập toán chưa?

--Rồi, còn Tuấn?

Tuấn gãi đầu:

--Sao Tuấn lười quá. Phương có tập cho Tuấn mượn "nghiên cứu" coi.

Tôi mở cặp đưa tập toán cho Tuấn:

--Nè, không khó lắm đâu, thôi Phương đi nhé.

--À Phương -Tuấn níu tôi lại - Báo cho Phương một tin mừng nhé, Phương có tên trong danh sách dự kiến ra Hà Nội dự thi "Tài năng trẻ" đó.

Tôi sửng sờ, vậy mà tôi đã bảo Thu Sương nói xạo. Tuấn nhìn sát mặt tôi:

--Sao? Cô Nguyệt Hằng không nói gì với Phương cả à? Thầy của Tuấn đã bật mí cho tụi Tuấn biết hết rồi, trong sổ học trò của thầy, chỉ có mỗi mình Tuấn được đi.

--A, Tuấn cũng được chọn hả, hay quá.

--Thôi, Phương đi kéo trưa. Chiều mình gặp lại nhé, bái bai.

Tôi phóng xe trên đường rộng thênh thang với niềm vui lâng lâng. Tôi được chọn ra

Hà Nội dự thi "Tài năng trẻ" là một điều mà tôi không thể nào ngờ đến, dù tôi là một học sinh giỏi của cô Nguyệt Hằng, vì ngoài tôi ra, trường còn thiếu gì những bạn giỏi khác, như Hồng Giang học trò cô Minh Ngọc hoặc Đặng Hùng ở Biên Hoà mới thi đậu vào trung cấp chẳng hạn.. Về cuộc thi này, năm ngoái trường tôi có tổ chức nhưng chỉ dành cho môn violon thôi nên không nổi đình nổi đám lắm. Năm nay Hà Nội tổ chức chắc là xôm tụ hơn nhiều vì có cả violon và piano. Bây giờ tôi mới hiểu được ánh mắt của cô Nguyệt Hằng khi cô bảo tôi tập bài Nocturne số 9 của Chopin. Phải chăng đây là bài thi mà cô đã chọn cho tôi? Sao bỗng nhiên tôi vừa mừng vừa run, dù thời gian còn lâu nhưng việc tập luyện một bản đàn để dự một cuộc thi có tầm cỡ quốc gia như thế này đâu phải là chuyện đơn giản, không biết tôi có làm vui lòng cô được chẳng?

Màu xanh mát mẻ của vườn nhà ngoại đã hiện ra trước mắt, tôi chạy xe chậm chậm giữa hai hàng nhãn xanh um. Các bạn ơi, Phương đã về đây, hời gốc mít, gốc xoài, gốc mận, cùng đàn chim thân yêu đang nhảy nhót trên cành, Phương bây giờ vẫn là Phương ngày cũ, nhưng là Phương với tâm sự ngổn ngang, với nỗi buồn trong mắt, gia đình Phương có nguy cơ tan vỡ! Các bạn hãy cầu nguyện cho Phương đi, cho đám mây đen thôi giăng mờ hạnh phúc, cho bão tố phong ba đừng lôi cuốn những tháng ngày tươi đẹp của gia đình Phương chìm vào biển cả bao la. Hãy giúp Phương với.

Nhà đi đâu vắng, cửa trước đóng kín, tôi vòng ra ngã sau. Bà ngoại đang vãi thóc cho gà ăn, thấy tôi, bà rất mừng:

--Thảo Phương đó hả, sao lâu quá không về thăm ngoại?

Tôi dựng xe, tắt máy:

--Dạ con bận học, chương trình càng ngày càng nặng bà ơi.

--Ừ, thôi gắng học, ông bà cũng thường hỏi thăm cô Hằng, cô khen con chăm chỉ, ông bà cũng mừng.

Tôi ngồi xuống bên bà:

--Ông đâu rồi bà?

Bà đưa mắt nhìn quanh:

--Úa, mới thấy ống đây mà, chắc là qua nhà ông Tú đánh cờ rồi.

--Còn má con đâu?

Bà ngoại đứng dậy:

--Má mày đi đâu với cô Diễm Hương, Diễm Hoa gì đó, chắc cũng sắp về đấy. Thôi vô nhà, bà lấy mặng cầu cho ăn, có hai quả mới chín to lắm.

Tôi theo bà vào bếp, thấy nồi niêu lạnh ngắt, tôi hỏi:

--Sáng nay bà không đi chợ à, sao không có đồ ăn gì hết trơn vậy?

--Hôm nay ăn chay, lát nữa hái rau dền luộc ăn được rồi, bà ngại đi chợ lắm.

Tôi với lấy chiếc rổ nylon màu đỏ trên bên cửa bếp:

--Để cháu hái rau cho bà nhé.

Tiếng nói ồ ồ của ông ngoại làm tôi giật mình:

--Con Thảo Phương đó phải không?

Tôi ôm cánh tay ông ngoại:

--Thưa ông cháu mới xuống.

Ông lấy trong túi ra một gói bánh xốp đưa tôi rồi bảo bà ngoại:

--Bánh tôi mua cho bà đó, giờ gắp nó, cho nó ăn.

Bà ngoại nói:

--Để nó đem về nhà ăn dần, bây giờ có măng cầu phải ăn ngay mới ngon.

--Hai trái to tương một mình nó ăn gì hết, bà nên ăn cùng nó, tốt lắm.

Bà nhìn ông âu yếm:

--Ông đi đâu nãy giờ vậy? Tôi đã pha trà cho ông rồi đó.

--À, tôi sang nhà ông Tú chơi.

--Sao về nhanh vậy?

--Ổng không có nhà.

Bà đến bên ông, sửa lại chiếc cổ áo:

--Ông này thật, sáng sớm ra đường không chịu mặc áo lót cho kín cổ, lớn tuổi rồi ông đừng có ý y.

Ông ngoại cười:

--Bà yên trí đi, tôi còn sống đến trăm tuổi mà.

Bà ngoại nguýt yêu:

--Người thì yếu như sên mà cứ giờ cái giọng... thấy ghét.

Ông ngoại lại cười hề hề, ông đến bên bàn rót một ly nước trà nóng, rồi gồng hai cánh tay lên, hát ồ ề:

"Khỏe vì nước kiến thiết quốc gia, đoàn thanh niên ta góp tài ba..."

Bà ngoại che miệng cười, không để ý đến tôi đang ngồi bên ngưỡng cửa, một tay cầm gói bánh, tay kia nắm chặt chiếc rổ nylon, ngần ngợ trước hạnh phúc dài lâu của ông bà.

Tôi lựa những cọng rau thật non, ngắt bỏ vào rổ. Đám rau dền ngoài vườn ngoại thật xanh tươi trải rộng một góc rào. Tôi để rổ rau đầy vừa hái lên một tảng đá rồi leo lên chạc cây ổi thấp, tựa lưng vào cành, nghĩ ngợi lan man.. Ông bà ngoại thật hạnh phúc. Nhìn những sợi tóc trắng ẩn hiện trên mái đầu ông bà tôi thấy thương quá. Má là người con gái duy nhất của ông bà và tôi cũng vậy, tại sao tuổi thơ tôi lại bất hạnh như thế này? Liệu ngày xưa ông bà ngoại yêu nhau có thắm thiết như cách đây mười sáu năm ba má đã yêu nhau? Bao nhiêu bài thơ, bao nhiêu khúc hát ba má đã tặng cho nhau, và bản "La vie en rose" là bài hát kỷ niệm ngày hai người gặp gỡ đã được tôi đàn đi đàn lại mãi trong những lần sinh nhật của ba má.

Gần ba năm nay tôi chưa có dịp đàn lại bản này vì những ngày sinh nhật của ba má đã dần trôi trong quên lãng và đúng như lời chị Hai thường nói: "Ông đi đường ông, bà đi đường bà...", chỉ còn lại Thảo Phương cô đơn lẻ loi bên chị.

Có tiếng bà ngoại gọi:

--Thảo Phương, nước sôi rồi, đem rau vào cho ngoại.

Tôi nhảy xuống, xỏ vội dép, mang rổ rau dền chạy vào bếp. Ông ngoại đang loay hoay xé bao mì gói bỏ vào tô, ông ngoắc tôi lại:

--Ông để dành cho cháu gói mì Thái Lan này đặc biệt lắm - rồi ông gọi bà - bà ơi, cho nước sôi vào đây nhé.

Tôi mang nước sôi đến cho ông:

--Ông ăn mì đi, để cháu ăn cơm với bà ngoại cho vui.

Ông nhú mày:

--Vui gì mà vui, bà ăn chay rau dền chắm tương chán chết....

Bà ngoại ngắt lời:

--Ông này, ăn với nói, không sợ Trời Phật.

Ông cười giả lả:

--Thì tôi nói như vậy để con Phương nó ăn gói mì đặc biệt của tôi.

Bà liếc dài:

--Ngon lành gì thứ mì gói Thái Lan, giá đã mắc lại còn thua mì gói VIỆT NAM xa.

Tôi cười:

--Ông mắc bệnh "chuộng hàng ngoại" rồi bà ơi, cháu chưa ăn mì Thái Lan nhưng đã ăn mì MÃ LAI rồi, dở như chưa bao giờ được dở.

Ông đưa hai tay lên trời:

--Thôi ông chịu thua, khi những người phụ nữ đứng về một phía thì sức mạnh còn hơn bom hạt nhân.

Tôi chia nửa tô mì với ông ngoại rồi ăn thêm cơm chay cùng bà ngoại, chưa ăn xong bữa thì má về. Má ôm chăm lấy tôi:

--Thảo Phương của má, sao lâu quá con không lên đây?

--Con bận học, con cũng rất mong má, sao những lần lên Sài Gòn má không ghé con?

Má hôn vào má, vào tóc tôi:

--Má rất nhớ con, má có ghé trường nhưng gặp lúc con không có giờ học.

--Thì má lại nhà mình.

--Má không muốn gặp ông ấy.

Tôi nghe lòng quặn đau:

--Sao.. sao má lại gọi ba bằng danh từ xa lạ đó?

Má bật khóc:

--Má căm ghét ông ta.

Ông ngoại trầm ngâm:

--Thảo à, con nói như thế là hơi quá đáng đấy, thằng Khôi không đến nỗi tệ lắm đâu.

--Vậy thì như thế nào mới gọi là tệ hả ba? Ông đã từng đi suốt ngày đêm, về đến

nhà thì say sưa, phát ngôn bừa bãi, mất hết cả nhân cách.

Ông ngoại vẫn bênh ba:

--Theo ba nghĩ, có thể công việc làm ăn đã khiến chồng con phải ăn nhục, nhưng.. đàn ông mà, miễn nó không bỏ bê vợ con là được.

Má cương quyết:

--Con không chấp nhận một người chồng ăn chơi sao đọa như vậy.

Bà ngoại ăn cơm xong, bỏ đĩa xuống:

--Mày vừa thôi Thảo ạ, không có thằng Khôi gặp vận may thì mày đâu được sung sướng như bây giờ.

Má cười chua chát:

--Đó là điều sai lầm nhất trong cuộc đời của con đấy má ạ, về một phương diện nào đó, tiền bạc không thể đem lại hạnh phúc đâu.

Bà ngoại lắc đầu:

--Có hạnh phúc hay không là do nơi mình cả, một sự nhịn chín sự lành, chúng mày tự ái quá rồi đâm ra hư bột hư đường hết.

Đồng hồ treo tường chỉ mười một giờ rưỡi, tôi đứng dậy:

--Thôi con phải về đi học.

Má cầm tay tôi:

--Bỏ học một buổi, ở lại với má.

--Không được má ơi, chiều nay có giờ kiểm tra toán.

Tôi lục cặp đem gói trà ra để trên bàn rồi đưa cho má cây kẹp tóc, lòng thật buồn khi thấy mái tóc dài của má được cắt cao lên để uốn theo một kiểu rất mới. Mái tóc mới làm má trẻ hẳn ra nhưng làm tôi như già đi trước tuổi, ôi tuổi mười lăm của tôi sao lắm nỗi muộn phiền? Má đã dứt khoát với dĩ vãng rồi sao? Ngày xưa ba rất yêu mái tóc dài của má, sau này, tuổi càng lớn, thấy để tóc dài không tiện, má đã hỏi ý kiến ba để cắt ngắn bớt, ba nói không nên cắt cao quá mà hãy để tóc đến vai. Má nghe lời ba, má luôn luôn làm vui lòng ba và ba đã yêu má biết bao! Đã có những chiều ba má ngồi bên nhau, ba âu yếm gỡ từng cánh hoa cau trắng ngà đậu trên tóc trên vai má và má cũng thường nghịch tóc của ba bằng cách vén từng lớp lên để tìm những sợi tóc bạc chưa hề có, rồi cười khúc khích bên ba. Bao ngày tháng trôi qua trên bờ vai gầy ốm của tôi rồi nhỉ, khoảng thời gian nhạt nhòa tình cảm giữa ba má để chừng đã ba bốn năm rồi, ba bốn năm ở chung nhà nhưng không nói

với nhau một lời êm dịu nào mà chỉ có gây gỗ hành hạ lẫn nhau. Cuối cùng là má về với ngoại, cuối cùng là tôi vò vố cô đơn.

Má tiễn tôi ra cổng. Trời đã trưa nhưng ngôi vườn vẫn đầy những bóng cây, vắng tiếng đàn chập chững thoáng qua từ nhà cô Nguyệt Hằng, cô đang dạy bọn nhóc. Đinh sang thăm cô nhưng sợ trễ giờ, tôi đành chạy xe về trường.

CHƯƠNG 6

Tối nay bác Trân mời ba và tôi đi ăn ở nhà hàng Năm Sao. Thật là xịn, nhưng quá lòng tôi không muốn đi chút nào, tính tôi rất ghét đến những nơi ồn ào náo nhiệt và quá sang trọng như vậy. Chả bù cho đám bạn quậy nhất của lớp tôi, chúng thuộc loại đi nhà hàng Năm Sao như cơm bữa và thường huênh hoang tuyên bố, đĩa nào chưa vào đó là đồ cù lẩn, không phải là "dân chơi". Rất nhiều lần chúng rủ tôi vào băng của chúng nhưng tôi từ chối, chả bao giờ tôi thích làm "dân chơi", tôi chỉ muốn là "dân học" và bạn bè tôi chỉ gồm năm sáu đĩa học hành chăm chỉ, vậy đủ rồi. Lấy cố ngày mai chưa thuộc bài chuyên môn, tôi để ba đi một mình, rồi giờ sách xem lại bài văn. Một cánh thiệp màu đỏ rơi ra, thiệp mời sinh nhật của Tuấn. Tôi đếm đốt ngón tay, vậy là chủ nhật này rồi, chả biết Tuấn thích gì để liệu mua quà cho thích hợp, thôi để gặp Minh Châu rồi tính. Tuấn là nam sinh hiền nhất của lớp tôi, tuy học không giỏi nhưng Tuấn chăm chỉ và hòa đồng với mọi người nên rất được thầy cô thương. Đó là nói về văn hóa, còn về chuyên môn, Tuấn là một học sinh rất xuất sắc, tiếng đàn violon của Tuấn mượt mà và truyền cảm, nhất là khi nghe Tuấn chơi bài Thais, hay đến lạnh cả người. Gia đình Tuấn khá ổn định. Ba Tuấn là bác sĩ làm việc tại bệnh viện Chợ Rẫy, mẹ Tuấn là giáo viên nhưng khác với má là hiện giờ bà vẫn còn đi dạy, và phụ trách môn văn ở trường Lê Quý Đôn. Vì khá đông con nên cuộc sống gia đình Tuấn không được thoải mái lắm, nhưng về phương diện tinh thần, Tuấn được điểm phúc hơn tôi nhiều, bạn luôn luôn được sống bên cạnh cha mẹ và anh chị trong một gia đình tràn đầy hạnh phúc.

Chị Hai đến bên cạnh:

--Sao cô không đi ăn nhà hàng với ông?

Tôi ưỡ oài vưỡn vai:

--Em bận tập đàn, mai phải trả bài cho cô.

Nghĩ đến ngày mai đến giờ chuyên môn, sao nghe hồi hộp lạ. Tin hành lang tôi được chôn đi tham dự cuộc thi "Tài năng trẻ", được các bạn loan đi một cách khăng định, đến giờ vẫn chưa nghe cô Nguyệt Hằng nói gì với tôi cả, cô chỉ cho tôi những bài tập khó hơn bình thường và luôn luôn khuyến khích tôi hãy cố gắng tập vượt bằng tất cả khả năng của mình. Ăn cơm xong, tôi chăm chú ngồi đánh đi đánh lại một đoạn étude rất khó, nhiều đoạn lặp đi lặp lại rất gần giống nhau làm tôi cứ lộn tùng phèo. Ghét ghê, tôi bỏ đàn, vào bếp mở tủ lạnh tìm ly nước lọc uống vào cho tỉnh táo. Một chiếc bánh sinh nhật khá lớn trình bày rất mỹ thuật hiện ra trước mắt tôi như một phép lạ, vì bánh để trên tầng cao của tủ lạnh nên tôi không thấy được hàng chữ viết bên trên.

--Chị Hai ơi, bánh ở đâu thế này?

Chị Hai đang rửa chén, chạy lại:

--Ông mới mang về hồi chiều.

--Chị lấy xuống cho em xem đi.

--Tay tôi dính xà bông dơ lắm.

Tôi kéo chiếc ghế đầu đến sát tủ lạnh.

--Thôi để em leo lên ghế xem cũng được.

Hàng chữ xanh trên mặt kem vàng làm tôi cảm động đến run lên: "Mừng sinh nhật thứ 15 của Thảo Phương 25-4". Dưới ký tên của ba: "Trần Vĩnh Khôi".

Tôi nhìn lên tấm lịch treo tường, 24-4, vậy là ngày mai, cách đây 15 năm, tôi đã ra đời. Thật lu bu đến nỗi ngày sinh của mình tôi cũng không nhớ nữa, ngớ ngẩn ghê. Tôi đóng tủ lạnh lại, ra ngồi bên đàn, tay lướt lên phím mà hồn thả đầu đầu. Tôi nghiệp ba, má thật sai khi bảo ba đã đánh mất hết tình cảm, ba mất tình cảm sao ba còn nhớ đến ngày sinh của tôi? Tôi tin rằng ba vẫn nhớ cả ngày sinh của má nữa đó, chỉ tại má giận ba nên ba không dám gửi quà đến thôi. Tôi ngồi lại ngay ngắn, nhìn lên bản nhạc để trước mặt, những nốt nhạc, móc đơn, móc kép, khóa fa, khóa sol, nháy múa lộn xộn trước mắt. Sao chóng mặt quá, nhưng phải cố gắng thôi, vì tình thương của ba, vì ánh mắt đầy tin tưởng của cô Nguyệt Hằng, Thảo Phương sẽ không phụ lòng mọi người đâu. Tôi tập đàn đến 11 giờ khuya, ba vẫn chưa về.

Buổi sáng khi tôi còn mơ màng trong giấc ngủ muộn, một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán đánh thức tôi dậy, trên tay ba là bó hoa hồng trắng còn ngậm sương mai:

--Chúc con gái cưng của ba một ngày sinh nhật vui vẻ.

Tôi ngồi dậy, dúm đầu vào vai ba:

--Đêm qua con chờ ba mãi, sao ba về khuya vậy?

Ba âu yếm vuốt tóc tôi:

--Tại bác Trân giữ ba lại bàn một vài công chuyện làm ăn, nhưng con yên tâm đi, ngày hôm nay ba ở nhà với con.

Tôi thòng chân xuống đất tìm đôi dép nhẹ:

--Sáng nay con phải lên trường học chuyên môn, chiều lại có hai tiết văn và hai tiết lý.

Ba cắm bó hoa vào chiếc bình thủy tinh đặt nơi bàn học tôi:

--Ba sẽ lo bữa tiệc trưa nay cho con, con nhớ rủ vài người bạn đến chơi cho vui nhé.

Tôi chu môi:

--Sao bao không nói trước để con mời chúng nó.

--Thú thật với con, ba bận quá, khi gặp mặt con thì lại quên.

--Hay ba để chiều tối đi, sợ sáng nay không gặp đủ tụi nó.

--Chiều ba lại bận, thôi thì gặp ai tiện mời, con cứ mời cũng được.

Nghĩ vừa giận vừa thương ba ghê, giá có má thì mọi việc sẽ chu đáo chứ đâu có lúng túng như giờ.

Tôi vào trễ, đến chín giờ mới được học cô. Tôi trả bài thật thông suốt, kể cả bài étude học búa, may mắn thay tôi chẳng vấp nốt nào, cô Nguyệt Hằng rất hài lòng. Khi tôi thu xếp ra về, cô giữ tay tôi lại:

--Thảo Phương, cô muốn nói với em một chuyện.

Tôi đã đoán được chuyện gì nhưng lòng vẫn hồi hộp, tôi ngồi xuống bên cô. Cô vuốt nhẹ bờ vai tôi:

--Thảo Phương, mùa Thu năm nay em sẽ được ra Hà Nội dự cuộc thi "Tài năng trẻ", cô định chọn cho em hai bài của Chopin để tập ngay từ bây giờ, em nghĩ sao? Nói cho cô biết.

Tôi bối rối:

--Em.. em ra Hà Nội hả cô?

--Đúng rồi, cô đã đăng ký tên em vào danh sách dự kiến, sẽ qua một cuộc thi để lọc lại lần nữa, nhưng cô tin chắc là em sẽ được chọn.

Tôi cúi đầu mân mê tà áo, cô nói tiếp:

--Cô đã cho em tập bài Nocturne số 9 của Chopin rồi, cô sẽ lựa cho em một bài nữa, sao, em thích nhạc Chopin chứ?

Tôi ấp úng:

--Thưa cô, em rất thích và em cũng rất vui mừng khi cô đặt niềm tin nơi em.

Cô Nguyệt Hằng siết chặt tay tôi:

--Cô rất tin ở em.

Tôi ra về, trời đã rất trưa, chạy vội qua phòng 20 để tìm Tuấn đang học chuyên môn ở đấy, nhưng phòng đã đóng cửa, học sinh về hết cả rồi. Qua phòng nhạc dân tộc, may quá, còn ba bạn đang ngồi đấu láo: Minh Châu, Ngọc Minh và Thanh Hằng. Không lẽ mời một mình Minh Châu, thôi đành rủ thêm hai cô nàng này nữa cho đông đúc buổi sinh nhật. Bốn đứa chạy xe đến nhà Tuấn vẫn không thấy Tuấn đâu, người chị của Tuấn bảo anh chàng đi chơi không biết lúc nào về, Minh Châu đề nghị:

--Mặc kệ nó, về nhà Thảo Phương đi, càng ít người dự tiệc mình càng ăn được nhiều.

Chị Hai sửa soạn bàn tiệc nơi hàng hiên mát mẻ. Hôm nay chị diện rất bảnh bao, chiếc quần xoa đen mượt mà, áo bà ba hồng có thêu những đóa hoa trắng. Ba đang ngồi chờ tôi, thức ăn đã được dọn ra bàn, cả chiếc bánh sinh nhật của tôi nữa. Tất cả đều thơm tho và lộng lẫy bên chiếc bình thủy tinh cắm mười lăm đóa hoa hồng trắng tượng trưng cho tuổi của tôi. Nhân có đem theo đàn, ba nhỏ bạn của tôi, một đàn tranh, một đàn nguyệt, và một tì bà, đã hòa tấu cho chúng tôi nghe những bài dân ca thật hay. Người khoái nhất có lẽ là chị Hai, chị cứ ngồi há hốc mồm đến quên cả dọn ly tách, và sau buổi tiệc chị đã nói với tôi:

--Sao cô không học đàn tranh, tôi thấy hay hơn loại đàn cô đang học nhiều.

Rồi chị cứ nín lấy Minh Châu hỏi lung tung:

--Cô có biết đàn bài "Ai ra xứ Huế" không? Cô biết đàn bài "Đêm tàn bến ngọ" không?

Minh Châu gật đầu lia lịa:

--Em biết, em biết, nhưng bây giờ em phải đi học.

--Khi nào rảnh cô tới chơi, đàn cho tôi nghe với nhé.

Ba phải giục lắm chị Hai mới chịu đi dọn dẹp. Điều tôi nghĩ lúc này là chị Hai rất thích dân ca và tôi sẽ thu một băng nhạc toàn dân ca cho chị nghe những lúc rảnh rỗi, để bù lại những tình cảm chị đã dành cho tôi từ trước đến nay.

Sinh nhật của Tuấn được tổ chức vào buổi chiều tại phòng khách chỉ với những người bạn rất thân mà thôi. Chiếc bàn tròn đặt giữa nhà phủ khăn ren trắng làm nổi bật bó glaioul đỏ thắm cắm trong chiếc bình sứ men xanh. Chị Thu của Tuấn đang sắp chén đĩa, thấy tôi và Minh Châu tới, chị vồn vã:

--Vào đây hai em, chờ Tuấn chút xíu nhé, nó đi đón mẹ chị, sắp về rồi.

Một lát, có thêm Hùng và Bảo học cùng khoa với Tuấn, hai anh chàng khệ nệ mang một thùng quà gói giấy hoa, không biết bên trong đựng gì mà xôm thế. Riêng tôi và Minh Châu, suốt sáng nay chạy xe vòng vòng chợ Bến Thành hết một lít xăng vẫn

chưa biết mua cái gì cho Tuấn. Buổi trưa Minh Châu ở lại nhà tôi ăn cơm, ngủ một giấc mới chợt nhớ:

--Nè Phương ơi, ta nghĩ ra rồi, nên tìm mua cho Tuấn một bộ dây ngoại thật xịn để anh chàng đương đầu với các địch thủ trong kỳ thi "Hà Nội mùa Thu" sắp tới.

Tôi vỗ tay reo:

--Hay quá, nhưng mà mắc lắm đó, tội mình hùn tiền nha.

Bây giờ thì hai chúng tôi thật yên tâm với gói quà nhỏ nhưng đầy ý nghĩa trong xác. Chắc là Tuấn phải thích mê đi.

Chị Xuân, người chị thứ hai của Tuấn mang từ nhà trong ra một chiếc bánh sinh nhật nhỏ xíu nhưng rất đẹp, bên trên cắm 15 cây nến hồng và hàng chữ "Mừng sinh nhật Hoàng Tuấn 28-4". Tuấn sinh sau tôi ba ngày, đây là điều làm Tuấn khổ tâm nhất mỗi lần có ai nhắc đến, vì sau đó thì y như rằng tội bạn bắt Tuấn gọi tôi bằng chị để nhìn vẻ lúng túng của anh chàng mà cười đùa với nhau. Hùng kéo ghế cho tôi ngồi:

--Nghe nói kỳ này Thảo Phương cũng được ra Hà Nội dự thi hả?

Tôi gật đầu. Bảo đưa cho tôi ly nước cam:

--Chúc mừng Phương.

Minh Châu hỏi:

--Còn hai bạn thì sao?

Hùng rùn vai:

--Kỳ này có mỗi thằng Tuấn được chọn, tội này lọt số hết.

Tôi vui vẻ ngắm nhìn Hùng và Bảo. Chà, hôm nay hai người ăn mặc đứng đắn ghê, quần sọc thẫm, áo sơ mi nhạt màu bỏ vô quần hần hoi, chả bù những lần gặp họ ngoài phố, mô đen thất kinh luôn.

Tuấn chở mẹ về bằng xe đạp. Mẹ Tuấn đã lớn tuổi (vì Tuấn là con út) nhưng trông còn khá trẻ, bà ăn mặc giản dị, quần đen, áo dài màu xanh nhạt, tóc búi cao cài chiếc trâm đồi mồi. Thấy chúng tôi bà mừng rỡ:

--Ồ, Phương và Châu, lâu quá bác mới gặp lại hai cháu, chà, càng lớn hai cháu càng trở mã đẹp hẳn ra.

Tuấn, Hùng và Bảo phụ hai chị mang thức ăn ra, nhất định không cho tôi và Minh Châu động đến móng tay. Xong xuôi, Tuấn xoa hai tay vào nhau:

--Thôi, chúng ta bắt đầu đi.

Mẹ Tuấn hỏi:

--Ba không về sao con?

Tuấn sửa lại bình hoa:

--Ba bận trực nhưng có hứa sẽ về vào giờ con cắt bánh, mẹ ạ.

Mẹ Tuấn gật gù:

---Vây cũng được, nào các cháu, ngồi vào bàn đi.

Minh Châu ngập ngừng:

--Thưa bác, còn hai anh đâu rồi ạ?

Mẹ Tuấn vui vẻ:

--Chúng nó đi picnic cháu ạ, chắc phải tối mới về, chúng ta cứ ăn đi.

Bữa tiệc đơn sơ nhưng thật ngon miệng, chúng tôi được ăn gỏi ngó sen và hủ tiếu Nam Vang do hai chị Xuân và Thu trổ tài.

Đang ăn bỗng Minh Châu giật mình, tôi ngạc nhiên hỏi:

--Gì vậy Châu?

--Chết cha, chiều nay tới phiên tao hứng nước.

--Cho biển đi!

--Biển sao được, tội nó chửi chết, và lại tối lấy nước đâu mà tắm.

Thấy nó thấp thỏm, tôi nhú mày:

--Sao mày không tính trước, đổi cho đĩa khác một bữa?

--Tao quên, giờ làm sao đây?

Tôi giữ nó lại:

--Vì lịch sự, bắt buộc mày phải ngồi lại, tối ghé nhà tao tắm rồi rửa tai cho sạch để nghe chúng nó chửi. Ô kê?

Minh Châu thừ người ra, miễn cưỡng gật đầu.

Mẹ Tuấn nhìn chúng tôi:

--Hai cháu có chuyện gì vậy?

--Dạ... không ạ.

--Hai cháu ăn cho no nhé.

--Dạ.

Tuấn nhắc:

--Các bạn nhớ để dành bụng ăn bánh nhé.

Ba của Tuấn về đúng lúc Tuấn thổi tắt mười lăm ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật của mình. Chờ mọi người vỗ tay xong, ba Tuấn đứng ra nói:

--Cách đây mười lăm năm, vào ngày này và cả giờ này nữa - Ông quay sang mẹ Tuấn - phải không em?...

Mẹ Tuấn cảm động gật đầu, ông nói tiếp:

--Vâng, vào giờ này, Tuấn đã ra đời, và hôm nay, để kỷ niệm ngày đáng nhớ đó, các cháu đã đến chung vui với Tuấn và hai bác, hai bác rất cảm kích. Hai bác sinh chúc Tuấn, con trai của hai bác cùng các cháu học thật giỏi và luôn luôn đạt được mọi ước mơ.

Chúng tôi lại vỗ tay. Ba Tuấn lấy trong túi ra một gói nhỏ:

--Đây là quà của ba mẹ tặng Tuấn - Ông mở lớp giấy hoa - một bộ dây đàn violon của Ý, niềm ao ước của Tuấn từ bấy lâu nay nhưng mãi đến bây giờ ba mẹ mới chiều được lòng con.

Minh Châu bặm tay tôi, vậy là món quà của chúng tôi bị trùng lặp mất rồi, nhưng không sao, có hai bộ dây đàn, niềm vui của Tuấn lại được nhân gấp đôi.

Nhìn Tuấn cầm gói quà sung sướng đứng bên ba mẹ, tôi thấy tủi thân quá. Ba mẹ già hơn ba má nhiều, nhưng ẩn trong mắt họ là cả một thời mộng mơ áo trắng đã xa vời, nhưng dường như đang trở về thấp thoáng sau nụ cười hạnh phúc của họ. Sao ba má lại không được như họ nhỉ. Đã có một thời ba má yêu nhau biết bao, sao không vì con mà hai người xích lại cho trái tim non nớt của Thảo Phương ấm nồng qua nỗi xót xa.

Chị Thu mang lên một bình trà:

--Mời các bạn uống trà ăn bánh nhé.

Hùng và Bảo cùng song tấu bài "Múa kiếm" để tặng Tuấn, không hiểu hai anh

chàng tập tành làm sao mà vấp lung tung, Minh Châu che miệng khúc khích sau lưng tôi làm tôi cũng tức cười và quên đi nỗi buồn vừa thoáng qua. Tuấn vào nhà đem cây đàn tranh của chị Thu ra để trước mặt Minh Châu, thế là cô nàng trở hết tài nghệ khiến mọi người phải sửng sờ. Châu đáp ứng tất cả mọi yêu cầu, từ cổ nhạc đến tân nhạc, ngay cả những bài ngoại quốc Châu vẫn diễn tả được bằng hai bàn tay điêu luyện của mình. Thảo nào từ hơn năm nay cô nàng mang danh là "Trùm" của giàn nhạc cũng không ngoa. Đến phiên tôi, vì không có piano, nên tôi hát tặng Tuấn bài "Tuổi mười lăm" của Trương Quang Lục: *Em bước vào tuổi mười lăm, bao mới lạ đến dần theo tháng năm. Bao ước vọng và mộng mơ nhẹ nhàng như vẫn điệu những dòng thơ, dịu dàng như lời mẹ hát ầu ơ..*

Buổi tiệc sinh nhật chấm dứt trong vui vẻ. Minh Châu theo tôi về nhà để tắm. Đã hơn tám giờ tối, chị Hai ra mở cổng, tôi hỏi:

--Ba em về chưa?

--Chưa, à, có lá thư của ông, tôi để trong phòng cô.

Tôi đau đớn gieo mình xuống ghế, lá thư nằm thản nhiên trên mặt bàn như một thách thức tàn nhẫn nhất. Hàng chữ nơi góc bì "Tòa Án Nhân Dân" quen thuộc đã cho tôi biết rằng cuộc hòa giải thứ hai của ba má sắp bắt đầu và với tình trạng căng thẳng như hiện nay, chắc rồi cũng thất bại thôi.

Nước mắt tôi chảy ràn rụa trên má. Minh Châu đã tắm xong, ái ngại đến ngồi bên tôi:

--Thảo Phương, mày đừng buồn nữa...

Tôi mếu máo:

--Thế nào ba má tao cũng ly hôn Châu ơi!

Minh Châu cầm tay tôi, định lựa lời an ủi nhưng nghĩ mãi không ra, nó ôm chầm lấy tôi và hai đứa cùng khóc.

CHƯƠNG 7

Mùa hè đến với những bước chân phượng hồng. Minh Châu đã về Mỹ Tho, trường tôi đã nghỉ học những các học sinh dự kiến đi thi "Tài năng trẻ" vẫn miệt mài tập luyện. Cô Nguyệt Hằng đã chọn cho tôi một bài của Chopin nữa, đó là bài "Fantaisie Impromptue" rất khó, nhưng tôi đã đàn được, tuy chưa đạt lắm nhưng cô cũng hài lòng. Cô bảo từ đây đến ngày thi còn thời gian, đừng nóng vội mà phải bình tĩnh, sự bình tĩnh sẽ làm ta vững vàng mọi chốn mọi nơi. Ba má vẫn gặng sau lần hòa giải thứ hai chẳng đi đến đâu. Tôi thấy ba có vẻ buồn, nhưng khi tôi khuyên ba nên nhường má một bước thì ba không chịu, ba bảo con người nếu dẹp bỏ đi lòng tự ái sẽ trở nên hèn hạ. Mỗi ngày tôi dành từ 4 đến 6 giờ để tập đàn, mỗi tuần tôi dành ngày thứ bảy và chủ nhật về thăm má và ông bà ngoại nên cũng bớt cô đơn hơn trước. Đạo này bà ngoại hay bệnh nên má ít đi chơi, hai má con tôi thường có dịp

hàn huyền. Má vẫn giữ nguyên lập trường của mình, nghĩa là ba luôn luôn có lỗi. Ba đã bỏ má võ vàng chờ đợi ngày này qua ngày khác để vui chơi ở một nơi nào đó. Ba xem má như một con chim lồng, không thèm để mắt đến dù chiếc lồng kia có bằng vàng ngọc, má cũng phải thoát ra. Má đã tìm thấy những cuộc vui nơi khoảng trời cao rộng bên ngoài và cánh chim đã bay xa không dừng lại được nữa. Má không thể tiếp tục sống chung với ba, con người ích kỷ, vì tiền bạc má đánh rơi nhân cách. Tôi rất đau lòng khi nghe má mạt sát ba nhưng làm sao tôi ngăn lại được cũng như những lúc ở bên ba, tôi đã nghe ba có những nhận xét không đẹp về má. Chỉ tội cho tôi, hình như tôi không còn an tâm để tập đàn nữa nhưng vẫn ráng gượng chỉ vì cô Nguyệt Hằng, cô đã đặt quá nhiều tin tưởng vào tôi.

Chiều nay sau khi tập đàn, tôi lại bắc ghế ra ngồi dưới giàn thiên lý, sao nhớ bạn bè đến quay quắt, nhất là nhỏ Minh Châu, nó hứa sẽ lên thăm tôi mà mãi vẫn không thấy. Còn Tuấn nữa, nhưng chả trách, chắc là anh chàng đang vật lộn suốt ngày đêm với cây violon để chuẩn bị cho một cuộc "kỳ phùng địch thủ". Nghe nói thầy Lộc dạy chuyên môn của Tuấn rất giỏi và cũng dữ vào bậc nhất trong trường, đó bạn nào dám lười biếng xem.

--Thảo Phương!

Tuấn đang đạp xe từ cổng tiến về phía tôi, vừa nghĩ đến, anh chàng đã xuất hiện, sao mà linh thế.

--Tuấn, lâu ghê mới gặp lại.

Tôi kéo ghế mời, Tuấn ngồi xuống, đôi mắt vẫn nhìn tôi là lạ. Tôi ngạc nhiên:

--Có chuyện gì vậy Tuấn?

Tuấn lôi trong túi ra tờ báo Phụ Nữ xếp làm tư, chỉ hàng chữ nơi trang "Hôn nhân - Gia đình": "Những cuộc hòa giải bất thành", tôi loáng thoáng thấy tên viết tắt của ba và má. Tuấn nói rất nhỏ:

--Tụi bạn lớp mình bảo rằng đây nhất định là tên của ba má Phương. Có đúng không vậy Phương?

Tôi nghe cay cay mí mắt:

--Nếu đúng thì sao? Mà không đúng thì sao? Tuấn hỏi làm gì?

Tuấn dí mặt sát mặt tôi:

--Phương có xem Tuấn là một người bạn thân không? Sao Phương lại dấu Tuấn? Phương không cho Tuấn chia sẻ nỗi buồn cùng Phương sao?

Tôi đau đớn ngược lên, nước mắt đã nhạt nhòa, hình ảnh Tuấn lung linh mờ ảo. Giọng Tuấn vỗ về:

--Phương ạ, theo như tác giả bài báo, thì vẫn còn những dấu hiệu hy vọng.

Tôi bỗng thấy ghét người nào đã đem chuyện riêng tư của người ta đăng lên báo, dù đó chỉ là một dẫn chứng nhỏ, nhưng mắc mớ gì nơi họ cơ chứ. Rồi tôi lại đâm tức tụi bạn, đúng là một lũ tò mò, may mà còn đang hè, nếu vào năm học chắc chúng lại đi rêu rao toáng cả lên. Tuấn lại nói:

--Chúng ta nên hy vọng, Tuấn sẽ luôn luôn ở bên Phương.

Chợt tôi thấy thèm tâm sự:

--Tuấn ơi, ba má Phương không còn nghĩ đến nhau nữa, ai cũng đặt tự ái lên quá cao nên hai lần hòa giải đều thất bại. Phương đứng giữa không biết làm sao, ba cũng thương mà má cũng thương, ước mong duy nhất của Phương là được sống cạnh ba má, dù nghèo khổ bao nhiêu Phương cũng chịu nổi.

Tuấn ngập ngừng một lát rồi nói:

--Hay là Tuấn năn nỉ thêm với Phương nha, mai mốt chúng mình cùng về Thủ đức gặp má Phương, Phương nghĩ sao?

Tôi lắc đầu:

--Vô ích thôi - tôi khóc - Phương khổ lắm.

Tuấn run run cầm tay tôi rồi lại luống cuống buông ra, anh chàng lấy trong túi áo ngực chiếc mù soa trắng tinh rụt rè chấm những giọt nước mắt lăn dài trên má tôi. Niềm tủi thân được vỗ về, tôi nín khóc, hai đứa ngồi yên lặng nghe tiếng chim hót trên tàn phượng nhà bên.

--Phương thuộc bài cô Hằng cho chưa?

--Phương đánh chưa nhuyển lắm, còn Tuấn?

--Thầy Lộc canh me Tuấn quá làm Tuấn muốn điên luôn, tối nào thầy cũng qua nhà Tuấn dợt lại, có nhiều lúc tivi có phim hay cũng không coi được.

--Ừa, thầy Lộc ở gần nhà Tuấn hả?

--Ngay trước mặt, vậy mới xui chớ.

Tôi cười:

--Có thể Tuấn mới đem vinh quang về cho trường mình chứ.

Tuấn trầm ngâm:

--Cũng chả biết Tuấn có đi Hà Nội được không nữa.

--Sao thế?

--Nếu để học sinh tự túc, chắc Tuấn phải ở nhà, ba mẹ Tuấn không đủ sức.

Đến lượt tôi an ủi Tuấn:

--Tuấn cứ lo tập đàn đi, đừng nghĩ ngợi gì hết, chuyện này đang còn trong vòng bàn cãi mà.

Hoàng hôn đã xuống, Tuấn đứng lên:

--Thôi Tuấn về, thỉnh thoảng Phương ghé nhà Tuấn chơi nhé.

Tôi nhìn theo bóng Tuấn xa dần trong màn chiều nhòa nhạt, nghe băng khuâng một tình cảm lạ lung.

Tôi đến bàn lật tờ báo ra xem chương trình tivi tối nay. Mục "Những bông hoa nhỏ có ghi chương trình hòa tấu của dàn nhạc "Tiếng Hát Quê Hương". Hay quá, thế nào cũng có Minh Châu, "thần tượng" của chị hai, tôi chạy xuống bếp gọi rồi rít:

--Chị Hai ơi, mau dọn cơm rồi xem tivi nè, tối nay có Minh Châu bạn của em đấy.

Chị Hai đang cho cải vào nồi canh:

--VẬY hả cô Phương, coi giùm tôi mấy giờ?

Tôi đưa tay nhìn đồng hồ:

--Còn mười lăm phút nữa, nhanh lên nha.

--Cô dọn bàn ra rồi bật tivi lên đi, tôi đem cơm ra ngay.

Ba đi làm chưa về, tôi và chị Hai vừa ăn vừa dán mắt lên màn ảnh. Minh Châu như đang hiện diện trong nhà này, tiết mục nào cũng có nó. Tam tấu, độc tấu, và cả trong dàn nhạc nữa, luôn luôn nó giữ phần sô lô. Nhìn mặt nó tôi thấy ấm cả lòng, chà điệu dữ, áo dài đâu mà thay lia lịa đủ màu đủ sắc thế hả cô nàng? Chị Hai thì cứ mãi suýt soa:

--Chà, cái cô Minh Châu ni giỏi thiệt.

Vừa qua phần thời sự, bỗng có tiếng chuông bấm cửa thiệt gấp. Chị Hai chạy ra, tôi nghe tiếng bác Trân gõ:

--Mở cửa nhanh lên, sao chậm như rùa vậy.

Tiếng chạy rầm rập trên lối sỏi, rồi bác Trân xuất hiện, mặt mày hốc hác:

--Ba cháu đâu rồi?

Tôi đứng dậy:

--Ba cháu chưa về ạ.

Bác Trân bồn chồn đi tới đi lui. Tôi kéo ghế:

--Mời bác ngồi chơi.

Bác khoát tay:

--Cháu cứ ăn cơm đi, để mặc bác.

Bác Trân lại đi ra ngoài cổng lóng ngóng rồi lại đi vào, thời gian như chậm lại, tôi nghe rõ tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo trên tường. Chị Hai rút tách trà bưng ra:

--Mời ông dùng trà.

Bác Trân không thèm nhìn, bác đến bên cửa sổ vén tấm màn ra, rồi buông xuống, hai tay đan vào nhau, bác kéo ghế, vừa ngồi đã đứng bật dậy khi nghe tiếng xe hơi dừng trước cổng.

Chương trình tivi đã đến phần tôi thích nhất: "Tin thể giới qua vệ tinh". Trên màn ảnh xuất hiện cảnh một thành phố thật đẹp, chưa kịp đọc chữ bên dưới, ba đã từ ngoài cửa nhảy vào, chạy đến tivi tắt cái cụp. Tôi tròn mắt, há mồm định phản đối thì ba gắt:

--Con đi lên lầu ngay!

--Ơ, kìa ba...

--Cả con Hai nữa, hai đưa lên lầu. Ba cho phép mới được xuống nghe chưa!

Tiếng động cơ xe hơi vẫn ì ầm bên dưới. Tôi chạy ra bao lơn nhìn xuống, phía dưới nhà vắng tanh, hình như chiếc xe đã vòng ra ngã sau đến bên gian phòng xép chứa hàng. Máy cassette dưới nhà bỗng vang lên bài "Sơn nữ ca" của Trần Hoàn với giọng hát yếu ớt của Thanh Lan: "*Một đêm trong rừng vắng, ánh trăng chênh chênh...*", tiếng hát mỗi lúc một lớn dần vì ai đó đã vặn volume lên hết cỡ. Cuối cùng, không còn nghe gì nữa ngoài tiếng chiêng trống gõ vào nhau ầm ĩ. Chị Hai ngồi bó gối dưới sàn nhìn tôi, mặt thẳng thốt. Tôi đem hộp bánh qui ra, đưa cho chị:

--Ăn bánh đi chị Hai.

Chị Hai đẩy hộp bánh đi:

--Ăn chi vô mà ăn, thiệt, tôi đang sợ trắng máu đây nì.

Tôi trấn an:

--Chị sợ gì lãng nhách vậy, chuyện của ba và bác Trân, mắc mớ gì chị?

Chị Hai nhồm dậy, dí sát miệng vào tai tôi:

--Nì, tôi nói cho cô hay, đồ để trong kho nớ là đồ quốc cấm đó.

--Sao chị biết?

--Thì tui đoán rứa.

Tôi định la chị đừng có nói ẩu vậy thì bỗng nghe tiếng xe rồ máy. Không dám ra bao lơn, tôi đến bên cửa sổ hé màn nhìn xuống, một chiếc xe tải cỡ nhỏ đang từ sau vườn nhà tôi tiến ra, ba và bác Trân đứng hai bên cánh cổng mở rộng, đưa tay làm một dấu hiệu cho người tài xế. Xe đi rồi, bác Trân trở vào nhà, ba đóng cổng cẩn thận rồi vào theo. Tiếng nhạc bên dưới chợt im bật.

--Con Hai đâu?

Chị Hai giật mình nháy xuống cầu thang từng hai bậc một. Tôi nghe giọng ba:

--Có gì dọn ra ăn đi, nhanh lên.

Giọng chị Hai ngập ngừng:

--Thưa ông, có bò kho, ông dùng cơm hay bánh mì để con đi mua.

Tiếng bác Trân gắt gỏng:

--Mua, mua cái gì, dọn cơm ra đi.

Rồi bác nói với ba:

--Đang bực mà thấy con nhỏ này, thật muốn điên lên.

Có tiếng lục đục, chắc chị Hai đang sửa soạn chén đĩa. Tôi lên giường nằm, càng nghĩ càng rối ren đầu óc. Bao nhiêu sự kiện xảy ra dồn dập, sự thay đổi bất ngờ của bác Trân, từ một con người lịch sự dịu dàng trở thành một kẻ khó hiểu, gắt gỏng vô lý, điều gì đã xảy ra cho bác? Còn ba nữa, tuy ba không mất bình tĩnh bằng bác nhưng trông cũng bối rối lắm, nhìn vào đôi mắt thất thần của ba là tôi hiểu ba đã lo lắng như thế nào rồi. Căn phòng xép sau nhà tôi đã chứa những hàng hóa gì? Có đúng như lời của chị Hai nói không? Sao ba và bác Trân lại chờ đi một cách lén lút trong đêm tối vậy? Ngủ không được, tôi lại ngồi dậy lấy cuốn truyện ra xem. Dưới nhà đã trở lại yên lặng, có tiếng bước chân rón rén lên cầu thang, chị Hai xô nhẹ cửa phòng tôi:

--Cô Phương, tôi sợ quá!

--Có chuyện gì nữa đó?

--Ông Trần đi rồi.

Tôi cười:

--Càng khỏe chứ sao? Nãy giờ em nghe ông la chị quá trời.

Chị Hai lại xuống giọng:

--Nhưng mà... ông.. ông cũng đi luôn.

Tôi giật mình:

--Ừa, ba em cũng đi à?

Chị Hai lại ngồi xuống ghế, kể lể:

--Ăn uống, la hét cho đã rồi đi thẳng cò o ngón, cô Phương nì, đêm nay chỉ có hai đứa mình thôi.

Tôi cố trấn an chị:

--Thì mọi lần, ba đi công tác, chị và em vẫn ở nhà có sao đâu.

--Nhưng hôm ni khác, tôi lo quá.

Tiếng xe quen thuộc của ba vang lên ngoài cổng, chị Hai nhảy tưng tưng như con nít:

--A, ông về, ông về!

Ba đi lên lầu, gọi chị Hai, lần này giọng ba bình thường trở lại:

--Hai ơi, xuống khóa cửa lại cẩn thận rồi tắt đèn đi ngủ nhé, khuya rồi.

Ba không ghé phòng tôi, ông trở về phòng mình và đóng chặt cửa lại. Tôi định sang ba hỏi chuyện nhưng thôi, nên tôn trọng những giây phút suy nghĩ của ba. Tôi đến bên bàn học ngồi xuống. Nhìn tấm ảnh chụp chung với Minh Châu hôm tết, tôi lại nghĩ đến chương trình tivi hồi nãy, sao thấy nhớ nó ghê. Châu ơi, sao mà không lên thăm tao?

Đêm càng về khuya, không gian càng tĩnh lặng, tôi nghe rõ tiếng gió ru qua kẽ lá rì rào, tiếng côn trùng kêu râm ran dưới những lớp cỏ mềm sương phủ, tiếng rao hàng của một người bán rong đi ngang qua nhà ngân dài dần xa...

Tôi lên giường nằm, trấn qua trở lại, mắt vẫn mở to nhìn đăm đăm lên đỉnh màn. Tôi nghĩ đến má, tôi nghĩ đến ba, rồi đến những sự kiện đáng ngờ vừa xảy ra. Phải

chẳng đây là một bước ngoặt nữa trong mái gia đình của chúng tôi? Lần trước, nó đem lại giàu sang phú quý nhưng đánh mất một nguồn hạnh phúc chan hòa, thì bây giờ, nó sẽ đem tới cái gì? Lạy trời, hãy cho tất cả đều ngược lại. Thà tôi mất hết nhà cửa về sống ở nhà ngoại mà có ba má bên cạnh, còn hơn tình trạng như thế này!

--Reng... reng... reng.

Tiếng chuông cửa vang lên dồn dập, tôi tung chăn chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Tim tôi chột đập dữ dội trong lồng ngực. Bên ngoài chiếc cổng đồ sộ đóng kín, dưới ánh đèn khá sáng, tôi nhận thấy khoảng năm sáu người đàn ông đang ngược nhìn lên lầu nhà tôi, trong số đó tôi nhận ra ba người đội mũ công an. Lại có tiếng ba quát tháo dưới nhà:

--Mày làm gì mà cuống quít như gà mắc đẻ vậy, mau ra mở cửa, nhanh lên.

Tôi chạy xuống lầu thấy chị Hai đang thảng thốt bên chiếc khóa cửa, cái ổ khóa to tướng như vậy mà chị đút chìa khóa vào cứ trật lên trật xuống, tay chị run như cây sậy, khiến ba nổi giận xô chị qua một bên:

--Tránh ra, đồ ăn hại.

Ba mở cửa lớn, bình tĩnh đi ra cổng. Chị Hai quay lại thấy tôi, chạy đến ôm chầm lấy:

--Cô Phương ơi... công an.. công an.. công an.. tôi sợ rút đét.

Đúng là đồ gan thỏ. Tôi định gắt lên nhưng nhìn đôi mắt sững sờ và nước da tái mét của chị, tôi không nỡ. Đoàn người đi vào, tôi nhận ra bác Phùng tôi trưởng dân phố và anh Văn công an khu vực phường tôi. Một người cầm tờ giấy đưa cho ba xem:

--Đây là lệnh khám nhà, xin phép ông cho chúng tôi làm nhiệm vụ.

Ba giữ vẻ lịch sự:

--Các ông cứ tự nhiên.

Một anh công an lạ nhìn tôi và chị Hai rồi hỏi ba:

--Nhà chỉ có bấy nhiêu người thôi à?

--Thưa anh, còn má của cháu Thảo Phương đây nữa, nhưng bà về Thủ Đức thăm gia đình rồi, tôi sẽ đưa anh xem tờ hộ khẩu.

Anh công an nói khỏi cần rồi theo những người kia ra phía sau, ba đi theo sau khi ra dấu cho chúng tôi đứng yên tại chỗ. Một lát, ba dẫn những người ấy lên lầu nhưng hình như họ cũng chả xem xét kỹ càng gì, họ xuống ngay và tôi nghe họ bảo nhỏ với nhau:

--Chúng nó tẩu tán hết rồi.

Ba xuống sau cùng, tôi thấy nét mặt ba tươi hơn, ba kéo ghế mời khách ngồi rồi bảo:

--Con Hai mau làm sau ly nước chanh nhé, còn Thảo Phương phụ chị Hai lấy nước đá, nhanh lên con.

Người công an lớn tuổi nhất khoát tay:

--Khỏi cần ông Khôi ạ, chúng tôi muốn mời ông về quận để làm sáng tỏ một vài vấn đề nữa.

Ba nhú mào:

--Nhưng bây giờ đang là nửa đêm, và lại các ông khám nhà tôi và đã không tìm được một bằng chứng gì, tại sao các ông lại bắt tôi?

Anh Văn bước đến, giọng từ tốn:

--Đây không phải là bắt mà là mời, ông Khôi ạ, chúng tôi đang cần ông như một nhân chứng.

--VẬY ĐỂ SÁNG MAI TÔI SẼ XUỐNG...

Người công an lớn tuổi ngắt lời:

--Ông đi ngay bây giờ với chúng tôi.

--Nhưng....

Bác Phùng vỗ nhẹ vào vai ba:

--Không nên chống cự, anh Khôi.

Ba nhún vai rồi lên lầu thay quần áo, khi xuống ba hỏi:

--Tôi có cần đem theo gì nữa không?

--Khỏi, có gì chúng tôi sẽ liên hệ với gia đình ông.

Chả trách gì chị Hai, bây giờ tôi cũng đang hoảng hốt thật sự. Tôi chạy theo ba nhưng bỗng cảm thấy tủi thân vì ba không nói với tôi một lời. Ba lầm lũi đi, chiếc lưng hơi cong xuống, ánh đèn đường soi những nhánh lá màu đen chập chờn trên vai ba. Ba bước lên chiếc xe công an to lớn đậu bên kia đường, anh Văn ra sau cùng, bảo tôi:

--Đóng cổng lại nhé, Thảo Phương.

Tôi nắm lấy tay anh, òa khóc:

--Anh Văn ơi, ba của em bị bắt rồi sao?

Anh Văn vỗ nhẹ vào vai tôi:

--Việc này cũng khá nghiêm trọng đấy em ạ, nhưng em hãy yên tâm, ba em không phải là đối tượng chính đâu.

Tôi lại nín thở:

--Vậy bao giờ ba em mới về nhà hở anh?

Anh Văn cười dịu dàng:

--Làm sao anh biết được, thôi vào ngủ đi cô bé.

Tôi cắn chặt môi để khỏi bật tiếng khóc, nhìn theo chiếc xe lạnh lùng mang ba đi xa dần. Ba ơi, ba ơi....

CHƯƠNG 8

Tưởng là không ngủ được, nhưng tôi vẫn đánh một giấc cho đến chín giờ sáng hôm sau. Nghĩ đến ba đang ở trên công an mà héo cả ruột gan. Không biết họ có cho ba ăn sáng không? Nhớ ba ghê mà chả biết làm sao.

Thôi, quên đi, quên đi. Tôi chạy xuống nhà tập đàn, đến khi ngồi vào đàn, tôi lại không nhắc nổi bàn tay. Đôi mắt nghiêm nghị của cô Nguyệt Hằng hiện ra, Thảo Phương, sao em lười thế, không cô ơi, em đang tập đây nè, một hai, tiếng đàn vang lên trong phòng vắng. Bác Chopin ơi, bác tha lỗi cho cháu nhé, lần đầu tiên cháu diễn tả tác phẩm của bác một cách vô trật tự, bác thông cảm cho cháu nha, chả biết chuyện gì sẽ xảy đến cho gia đình cháu đây?

Chị Hai từ ngoài cổng chạy vào:

--Cô Phương, cô Phương.

--Làm gì kêu ồm tỏi vậy?

--Ừa, cô đang học đàn hả?

--Nói gì nói ngay đi, hỏi hoài.

Chị Hai đến gần:

--Hồi nãy anh Văn công an có tới nhắn đem cho ông hai bộ quần áo và đồ vệ sinh cá nhân.

Rồi chị bật khóc:

--Cô Phương ơi, rứa là ông bị bắt thiệt rồi.

Tôi cảm động, nắm tay chị:

--Thôi chị nín đi, chị làm em muốn khóc theo đây nè.

Chị Hai kéo vạt áo chấm nước mắt:

--Rứa thì chừ tôi thu xếp quần áo đem lên quận cho ông nhen.

--Chị có biết đường đi không đấy?

--Khỏi cần, anh Văn nói cứ đưa cho ảnh, ảnh đem lên giùm cho.

Tôi đứng dậy:

--Chị trông nhà đi, để em lên sửa soạn áo quần cho ba em.

Tôi mở cửa bước vào phòng ba, ngày xưa là phòng của ba má, không có gì thay đổi ngoài tấm hình của má không được đặt cạnh cái chụp đèn trên bàn viết của ba nữa, ba đã thay vào đó bằng tấm hình của tôi. Có một lần ba nói với tôi, tôi là hình ảnh thanh xuân của má, vậy mỗi khi ngồi làm việc, nhìn vào mặt con ba có nhớ đến má hồi còn trẻ không hở ba? Tôi đến bên giường ba, nửa chiếc chăn còn sa xuống đất, chắc tại đêm qua nghe tiếng kêu cửa ba đã hoảng hốt chạy vội xuống lầu, để bữa bái ra như vậy. Nhớ lại gương mặt thất sắc của ba khi ba bước ra khỏi nhà không một lời từ giã, sao tôi lo quá. Tôi lại nghĩ đến má, nếu hai người không giận nhau thì có phải bây giờ tôi có má bên cạnh rồi không? Nỗi lo của tôi cũng được má chia sẻ, hai má con sẽ cùng lên quận xin được gặp ba, ngồi bên ba và cứ ngồi hoài vậy cho đến khi người ta thả ba về. Tôi kéo chiếc chăn lên xếp vuông vắn, sửa lại gối, tấm drap hoa trên giường ba, rồi thẩn thờ gieo mình xuống chiếc ghế đệm, lớp nhung dày êm ái ôm lấy hình tôi nhưng không xoa dịu được nỗi xót xa.

--Cô Phương ơi, mau lên.

--Ờ, chờ em chút xíu.

Tôi chạy đến mở tủ, lấy chiếc xác du lịch bỏ vào đó mấy bộ đồ, kem đánh răng, bàn chải, và khăn lau mặt, xong chạy xuống lầu đưa cho chị Hai. Thấy chị cầm giỏ trên tay, tôi hỏi:

--Chị đi đâu nữa đó?

--Tôi ghé phường đưa đồ cho anh Văn, xong còn đi chợ, nhà hết thức ăn rồi.

--Em không ăn gì đâu, chị đừng nấu mất công.

Chị Hai nhìn tôi âu yếm:

--Nói bậy đi, ăn có sức mà học chớ, trông cô giống như con nộm.

Tôi kéo tay chị:

--Em nói thiệt đó, chị qua phường mau rồi về với em, em không thích chị đi chợ đâu, em ở nhà một mình buồn lắm.

Chị Hai nâng cằm tôi:

--Lớn rồi mà còn làm nớt chưa!

Tôi phụng phịu:

--Em không chịu đâu, chị ở nhà với em nha.

Chị Hai đưa ngón tay chỉ vào mặt tôi:

--Nhưng cô phải hứa với tôi một điều đã.

--Em hứa mà.

--Cô phải ăn hết chiếc bánh sandwich và uống hết ly sữa tươi trên bàn kia.

Tôi nhăn mặt nhưng cũng ráng gật đầu. Được dịp chị Hai càng bắt nạt:

--Chưa hết đâu, trưa nay cô phải ăn đủ ba chén cơm.

Tôi ngoan ngoãn:

--Em ăn cơm với xì dầu cũng được, chị đừng đi chợ nha.

--Nhà còn chục hột gà, tôi sẽ làm ộp la cho cô ăn. Tôi đi đây.

Tôi lại ngồi một mình bên những phím đàn trắng muốt, nghĩ vẩn vơ. Nghe cô Nguyệt Hằng bảo, qua tháng chín sẽ có một buổi tổng duyệt để chọn những học sinh chính thức ra Hà Nội dự thi "Tài Năng Trẻ", kỳ thi này được đặt tên là "Mùa Thu". Ôi, Hà Nội Mùa Thu chắc phải đẹp lắm. Tôi chưa bao giờ ra đấy nên vẫn hằng ao ước được một lần trông thấy nhành liễu rũ bên hồ Tây hay một đêm trăng nào đó được đi trên con đường đầy hương hoa sữa (như trong các bài thơ tôi đã từng đọc). Tôi có được chọn đi thi không? Cô Nguyệt Hằng rất tin tôi nhưng lòng tôi thì vẫn bất an làm sao. Mỗi lần lên trường trông thấy chúng nó tập mà khiếp, toàn là những "cao thủ võ lâm", nhất là các bạn sắp dự thi môn violon, luyện tập muốn trạo cả cần cổ. Tôi lại lan man nghĩ đến Tuấn, không biết Tuấn đã tập xong bài thi chưa?

--Thảo Phương.

Tiếng gọi nhẹ nhưng quen thuộc và đầy thương yêu. Tôi quay lại:

--Má.

Má đứng bên ngưỡng cửa, ăn mặc giản dị nhưng đẹp hơn bao giờ hết. Má bước tới, tôi đứng dậy, hai má con ôm chầm lấy nhau cùng ngồi xuống salon. Tôi thì thầm:

--Má ơi, ba bị bắt rồi.

--Má cũng đoán vậy. Sáng sớm nay cô Hoa đến tìm má cho má hay bác Trần đã bị bắt cùng với một xe chở đầy hàng, nghe vậy má hoảng quá, má lên xem thử ba ra sao.

--Công an mời ba lên quận từ hồi khuya cơ.

--Họ có khám nhà không?

Tôi gật đầu, nói nhỏ:

--Có, nhưng không thấy gì cả, bác Trần chở đi mất rồi.

Má thở phào:

--Vậy cũng may.

Rồi má lo lắng hỏi:

--Trên quận có nhả gì xuống không?

--Có, họ nhả đem áo quần lên cho ba, chị Hai mang đi rồi.

Má tựa lưng vào ghế, lẩm bẩm:

--Không biết người ta giữ ba lại lâu hay mau đây.

Tôi nhìn vào mắt má và đọc được trong đó một nỗi lo lắng thật sự, má ơi, má đã quan tâm đến ba rồi sao. Tôi gợi ý:

--Má ơi, trên đó người ta có cho ba ăn cơm không hả má?

Má bật cười:

--Con nhỏ này, sao lại không cho.

--Nhưng chắc là không ngon đâu má há.

Má cúi xuống lục giỏ xách:

--Má cũng nghĩ vậy nên hồi này má có ghé chợ mua một bộ tim cật, má định nấu cháo mang vô cho ba.

Tôi vỗ tay:

--Hay quá!

Giọng má lo lắng:

--Chả biết người ta có cho người nha bới xách không?

--Má khỏi lo, để con nhờ anh Văn đem vào cho ba.

Chị Hai về, thấy má, reo lên:

--A, bà lên.

Má nhìn chị:

--Sao? Dem áo quần lên cho ông rồi à, ông có dặn gì không?

--Dạ người ta không cho vô, con nhờ anh Văn chuyển lại thôi.

Chị nhìn vào cái gói trong tay má:

--Bà mua gì đó, đưa con nấu cho.

Má đứng dậy đi xuống bếp:

--Vào phụ tôi nấu cho ông một tô cháo, nhanh lên.

Chị Hai lẳng xăng chạy đến bên tôi chọc què:

--Má lên rồi, hết làm nớt chưa cô công chúa của tui?

Rồi chị nói nhỏ:

--Nì, lần này là trắng soi duyên lành, châu về hiệp phố rồi đó nghe. Thấy bà bước vào ngôi nhà nì là tôi nghe lòng khỏe re, giống như vừa uống xong mười thang thuốc bổ.

Tôi tròn xoe mắt trước giọng điệu sắc mùi cải lương của chị, lòng không khỏi nao nao. Thương chị Hai ghê, hẳn chị cũng như tôi, luôn ao ước ngày về của má, luôn mong chờ đám mây hạnh phúc trở lại tỏa ánh hào quang lên mái ấm gia đình này. Đã tự lúc nào chị đã trở nên thành viên trong gia đình tôi, chị đã chiếm trọn sự tin cẩn nơi ba má và tình thương yêu của tôi. Tôi thường nghĩ đến một ngày kia chị Hai đi lấy chồng, chắc là tôi buồn nhớ chị lắm. Đôi lúc tôi lại nghĩ khác, tôi lạy trời cho chị Hai đừng có chồng để ba má nuôi chị mãi mãi, để chị luôn ở bên tôi, hát ru tôi

ngủ bằng những bài hát nói về quê hương của chị.. *"Miền Trung vọng tiếng... em xinh em bé tên là Hương Giang đêm đêm soi ánh trăng vàng mà than.. Hò ơi... Đêm Đông Ba buồn qua cửa chợ, bến Vân Lâu thuyền vó đông sầu.. ơ hò..."*.

Suốt một tháng má ở bên tôi. Hình như tôi thấy khỏe hơn trước, tôi ăn được, ngủ ngon và những giờ tập đàn cũng đầy hứng khởi. Hàng ngày, má làm thức ăn nhờ anh Văn đem vào cho ba, những món ăn đơn giản nhưng ba rất thích như cá kho tộ, mắm chưng... Thoạt đầu, anh Văn không nhận. Anh bảo ba đâu có bị tù tội gì mà phải bày vẽ như vậy, chính quyền chỉ giữ ba lại một thời gian để lấy cung về một vụ buôn lậu lớn xảy ra trong công ty của bác Trân mà thôi. Nhưng sau thấy má và tôi năn nỉ quá, anh đành nhận, có thể là anh đã biết tình trạng rạn nứt của ba má nên cố giúp tôi để hàn gắn lại chẳng? Anh Văn đúng là một người tốt, một anh công an khu vực gương mẫu luôn luôn muốn đem lại niềm vui cho mọi người.

Tôi đã thuộc các bài thi, ngoài các bản bắt buộc, hai tác phẩm của cô Nguyệt Hằng chọn cho tôi đều của nhạc sĩ thiên tài Ba Lan: F. Chopin. Từ ngày má trở về nhà, mặc dù ba vẫn còn trong vòng lao lý, tôi vẫn tập đàn một cách hăng say. Cô Nguyệt Hằng rất bằng lòng, cô thường ghé nhà tôi để thăm má và cô thường nói riêng với tôi rằng, đây là dấu hiệu rất tốt đẹp giữa ba má cho nên việc ba bị bắt chưa hẳn là điều không may. Cô ví má như một cánh chim, sau bao nhiêu ngày tung cánh giữa bầu trời lồng lộng, nay đã biết nhớ tổ quay về, tôi và ba nên sẵn sàng dang rộng đôi tay. Ba đã biết điều này, có thể do anh Văn nói lại, nên trong một lần duy nhất tôi được phép vào gặp ba, ba đã cầm bàn tay tôi với đôi tay run run của ba, giọng ba cũng run run:

--Thảo Phương, má đã trở về, phải không con?

--Sao ba biết?

--Những món ăn đem vào không thể của con Hai nấu được, ba đã thuộc lòng hơi hướng và gia vị của má, không thể nhận lầm được.

Tôi ôm lấy ba:

--Đúng rồi ba ơi, má đã trở về, ba đừng giận má nữa nghe ba.

Lời ba ôn tồn:

--Ba rất mong má về, con ạ.

Tôi nghe lòng rộn rã:

--Ba ơi, lần này gia đình mình đừng chia cách nữa nghe ba.

Ba chậm rãi gạt đầu, đôi mắt nửa buồn nửa vui.

Tôi càng cố gắng tập đàn. Ngày ba về với má là ngày tôi bước lên đài vinh quang, tôi sẽ được chọn đi dự thi, tôi sẽ làm rạng danh cô Nguyệt Hằng và giải thưởng tôi

giành được sẽ là quà tặng ba má nhân ngày tái ngộ đáng trân trọng này. Tuấn cũng đang tập đàn ráo riết, vậy mà anh chàng đã bỏ nhiều thì giờ đến thăm tôi rất thường. Tội Tuấn ghê, thấy có má lên ở với tôi, Tuấn mừng ra mặt, Tuấn cũng mong chờ ngày về của ba với một tâm trạng nao nức y như tôi. Tuấn bảo dù có bận đến đâu, Tuấn cũng sẽ kéo bài "La Vie En Rose", tôi sẽ lãnh phần đệm, hai đứa nhất quyết tổ chức một buổi lễ thật xôm tụ chào đón ba má. Tôi sẽ nói chị Hai trở tài làm một cái bánh thật lớn, cho rất nhiều đậu phộng và mặt trên là một lớp kem trắng chạy chữ tên ba má màu xanh, màu của tình yêu hạnh phúc. Chị Hai sẽ được thưởng công bằng những bản đàn của Minh Châu, những bài dân ca nói về quê hương thơ mộng của chị, về tình cảm thiêng liêng gắn bó giữa đất nước con người... Tôi lại nghĩ đến Minh Châu, và tôi sẽ trách nó mãi cho đến hết Hè nếu hôm nay tôi không nhận được thư nó:

"*Mỹ Tho, ngày...*

Thảo Phương thân yêu,

Tao đang rửa lỗ tai để nghe mày chửi đây, nhưng Phương ơi, chớ trách tao mà tội, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên mày ạ. Cách đây một tháng, sửa soạn lên thăm mày thì bỗng tao bị đau bụng và ói dữ dội, tưởng chết rồi chớ, ba má chở tao vào bệnh viện mới biết bị đau ruột thừa phải mổ mày ạ. Tao vừa mới xuất viện là đòi lên mày ngay nhưng ba má không cho vì tao còn yếu lắm, phải tắm bổ thật nhiều mới lấy lại được tình trạng cũ. Tuấn có viết thư kể chuyện gia đình mày, tao lo lắm, hôm đọc báo thấy có tên bác trai, tao càng lo thêm, cầu trời cho bác tai qua nạn khỏi. Sắp hết hè rồi, hẹn gặp lại mày, đừng giận tao nha.

Thương,

Minh Châu"

Tôi nhìn lên tấm lịch treo tường, còn hai tuần nữa là khai giảng. Lại một năm học đã qua với bao vui buồn kỷ niệm, những gương mặt bạn bè thân quen từ bốn phương trời hội tụ về đây, Hùng Sông bé, Tuyết Vũng Tàu, Châu Mỹ Tho.. Chúng tôi như đàn chim nhỏ cùng ca hát trong một tổ ấm chung, cùng sinh hoạt nghệ thuật dưới mái trường khang trang trên con đường Nguyễn Du quanh năm xanh ngời bóng lá, những hàng me thẳng tắp suốt ngày chụm đầu vào nhau tâm sự rì rào.

Má đi chợ về mua cho tôi một bịch sâm bổ lượng:

--Con tập đàn chưa?

Tôi nhõng nhẽo:

--Ăn xong con sẽ tập má ạ.

--Ờ, gắng lên con, má nghe cô Nguyệt Hằng bảo, tháng mười này là thi đấy.

Tôi ôm má:

--Con biết rồi mà, má khỏi lo, con sẽ dành cho ba má một món quà bất ngờ.

Rồi tôi đỡ chiếc giỏ xách:

--Con phụ má nấu món ăn cho ba nha.

--Để đấy chị Hai làm được rồi, con tập đàn đi.

Ngồi vào đàn, chưa kịp mở nắp đã nghe tiếng chân người reo trên lối sỏi. Tôi nhìn ra, anh Văn đang bước vào nhà:

--Thảo Phương, từ nay bảo má đừng bới xách cho ba nữa.

Tôi tái mặt:

--Sao vậy anh Văn?

--Tuần sau tòa xử vụ công ty của ba em nên từ bây giờ người ta không cho gặp người nhà nữa.

Tôi ngật ngừng:

--Nhưng anh...

--Anh cũng vậy, anh không được quyền gặp ba em nữa.

Má đã ra đến bên tôi:

--Anh Văn nè, vậy thì hôm nào nhóm tòa?

--Tôi cũng chưa biết chính xác, có lẽ tuần sau, mai tôi sẽ cho bà biết ngày giờ cụ thể.

--Liệu... có sao không?

--Cái đó tôi không biết được, chào bà.

Tuy lo, nhưng tôi vẫn tập đàn đều đặn, say sưa. Việc gì đến sẽ đến. Thôi thì cứ đem ra xét xử công minh, có thể ba sẽ chịu một hình phạt nào đó, tù tội hay bồi thường? Dù sao đi nữa, ba cũng chỉ là một trong những tông phạm với bác Trân. Tôi chỉ biết vái trời cho ba chịu tội nhẹ nhẹ, để còn về bên tôi chứ, à quên, cả bên má nữa, lần này thì gia đình tôi vui thật là vui. Tôi lại ngồi vào đàn, đánh một bản nhạc, lần này tôi chơi tùy hứng và có cảm tưởng như bao nhiêu chim chóc trong vườn bay vào nhà nhảy nhót chung quanh tôi, chúng đậu trên vai, trên tóc, trên những phím đàn cùng réo rắt lên những âm thanh rộn rã.

Và ngày ba về là một ngày đáng nhớ nhất trong đời. Sau khi tòa tuyên án, tôi đã đến gặp ba, ba không gầy đi bao nhiêu nhưng nước da xanh mét, ba bảo bệnh tim

của ba nay tái phát, thỉnh thoảng hay lên cơn mệt, nhưng bây giờ thì khỏe rồi, dù sao cũng đã có một kết luận. Ba được hưởng án treo nhưng phải bồi thường một số tiền rất lớn, theo ba, chắc là phải bán cái biệt thự chúng tôi đang ở mới đủ để trang trải nợ nần.

Tôi thì không màng việc đó, chỉ mong ba trở về bên tôi, bên má...

Sáng nay, tôi mặc đồ thật đẹp đi đón ba, năn nỉ mãi, má vẫn không chịu đi với tôi:

--Con cứ đi đi, má ở nhà đợi ba cũng được.

--Má ơi, má nhớ làm thức ăn thật ngon để chiêu đãi ba nha má.

--Ờ.

--Má nhớ mua hoa thật đẹp để chưng phòng khách nghe má, ba rất thích hoa.

Má ngắt lời:

--Hoa hồng vàng, má biết rồi.

Tôi ôm vai má:

--Má ơi, con mừng quá.

Má vuốt tóc tôi:

--Thôi con đi nhanh lên kéo ba chờ.

Sao trong đôi mắt má vẫn ánh lên một niềm vui không trọn vẹn, má còn giận ba chẳng? Thôi khỏi lo, chốc nữa, có mặt ba má, tôi sẽ đóng vai người hòa giải cuối cùng, tôi sẽ cầm bàn tay búp măng bé nhỏ của má đặt vào lòng bàn tay răn ròi của ba, tôi sẽ cười vui, sẽ ca hát và có thể tôi sẽ khóc thật ngon lành nếu ba má vẫn chưa chịu làm lành với nhau. Minh Châu đã lên từ hôm qua. Chiều nay hai đứa tôi và Tuấn sẽ dành cho ba má nhiều sự bất ngờ. Những kỷ niệm ngày xưa của ba má sẽ được chúng tôi làm sống lại qua tiếng nhạc lời ca. Đầu tiên, tôi sẽ đọc tấu tặng ba má bản "*When we were young*"... *Ngày ấy khi xuân ra đời, một trời bình minh có lũ chim vui, có lứa đôi yêu nhau rồi, ngày nào tuổi mới đôi mươi..* ...

Tuấn sẽ kéo violon bản "*La vie en rose*" trong tiếng đệm đàn của tôi ...*em luôn vì anh, anh vì em, suốt cuộc đời, ta luôn gần nhau trong tình yêu...*

Và Minh Châu sẽ đọc tấu đàn tranh bản "*Tiếng sáo thiên thai*" ...*Trời cao xanh ngắt ô kìa, hai con hạc trắng bay về bỗng lai...*

Chị hai cũng xin hát một bài tặng ba má, tuy bài hát hơi "sến" một chút nhưng không sao vì nó rất hợp với chương trình tạp lức của chúng tôi. Đó là bài "*Ngày hạnh phúc*" ... *Trời hôm nay thanh thanh gió đưa cành mơn man tà áo, làn mây*

xanh vây quanh ánh vàng hồng chiếu xuống niềm tin...

Tôi và ba bước vào nhà khi nắng đã lên cao. Bình hoa hồng màu vàng nổi bật bên những tấm màn cửa xanh lơ làm gian phòng khách trở nên dịu mát... Mùi xào nấu thơm tho từ bếp thoảng lên khiến tôi cảm thấy đói bụng cồn cào. Chị Hai chạy ra mặt mày rạng rỡ:

--Ồ, ông đã về.

Ba cười hiền lành:

--Khá lắm, sao, chị định làm món gì chiêu đãi tôi đây?

Ba tránh hỏi đến má. Tôi chạy vào bếp, chả thấy má đâu, mở tung các cửa phòng, la toáng lên:

--Chị Hai ơi, má em đâu rồi?

Ô kìa, một lá thư để trên bàn học của tôi, vón vện hàng chữ:

"Thảo Phương, má về ngoại, thỉnh thoảng hãy lên thăm má, má sẽ nói chuyện với con nhiều".

Ba đã đứng sau lưng tôi:

--Chị Hai bảo má ra chợ mua trái cây con ạ.

Tôi gục đầu vào ngực ba, tuyệt vọng:

--Không ba ơi, má đi rồi!

Ba giật mình:

--Con nói sao?

Tôi đưa lá thư cho ba, hai cha con ngồi lặng lẽ bên nhau, miệng khô đắng. Một lát ba nói:

--Con xuống bảo chị Hai cứ dọn cơm như thường lệ, ba cảm thấy cần nằm nghỉ, con cứ ăn trước đi.

Tôi rũ người xuống nệm và cảm thấy các khớp xương mệt mỏi rã rời. Tôi như một vận động viên chạy bộ trên con đường mịn mù gió cát mà đích đến cứ thụt lùi cách xa mãi tầm tay. Hơi tôi đã tàn, sức tôi đã kiệt, tôi gục ngã rồi, không có ai ở bên tôi sao, ba ơi, má ơi. Thân hình gầy ốm của tôi chao đảo, bênh bồng trong không khí, chóng mặt quá, tôi nhắm nghiền mắt nhưng vẫn thấy ba má quay lưng đi, mỗi người một phía xa dần... để tôi một mình bơ vơ trong bóng đêm dài thăm thẳm, tiếng đàn vang lên xoáy động buồng tim, cô Nguyệt Hằng đang nhìn tôi bằng ánh

mắt nghiêm nghị, cô ơi, cô ơi!

--Thảo Phương, Thảo Phương!

Có ai lay vai tôi thật mạnh. Tôi mở choàng mắt, Minh Châu đang nhìn tôi ái ngại, sau vai nó là gương mặt buồn buồn của Tuấn:

--Thảo Phương tỉnh chưa?

Chị Hai đang quì bên chân giường:

--Lạy bà, lạy mẹ, cô Phương ơi, có các bạn đến thăm cô nì.

Tôi gượng ngồi dậy:

--Châu, Tuấn đã tới rồi à.

Minh Châu đỡ tôi:

--Mày cứ nằm xuống nghỉ đi.

Tôi nhìn sang bàn viết, chúng nó đã đem đàn đến nhưng giấc mơ của tôi sẽ không bao giờ thực hiện được, tôi để mặc cho những giọt nước mắt chảy tràn trên má:

--Má của Phương về ngoại rồi.

Minh Châu vuốt tóc tôi:

--Thôi, mày đừng buồn nữa, rồi chúng ta sẽ tìm cách khác.

Nhìn sang Tuấn, Châu nói:

--Phải không Tuấn, chúng ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh Thảo Phương nhé.

Tuấn gật đầu:

--Đúng rồi, sắp bước vào năm học mới. Chúng mình lại gặp nhau hàng ngày.

Chị Hai bảo tôi:

--Chiều rồi đó, tôi dọn cơm ra hành lang, cả nhà ngồi ăn cho mát nghe.

Tôi cố làm vẻ mặt vui:

--Chị vào mời ba em ra ăn nữa nha.

Chị Hai mau mắn đi sang phòng ba, bỗng nghe tiếng chị rú lên:

--Ôi, ông ơi là ông ơi...

Tôi tung chăn ngồi dậy, cả Minh Châu cùng Tuấn chạy theo tôi. Ba đang ngồi trên chiếc ghế bành, mặt tái mét, hai tay ôm lấy ngực, thở rất nặng nhọc. Tôi cuống quýt nói với hai bạn:

--Bệnh tim của ba Phương tái phát, làm sao bây giờ.

Châu bàn:

--Gọi xích lô chở bác vào bệnh viện.

Tuấn chạy xuống nhà:

--Khỏi cần, để Tuấn gọi điện mời ba Tuấn đến.

Nơi làm việc của ba Tuấn cũng gần, nên chỉ trong một lát, ba Tuấn đến với đầy đủ dụng cụ thuốc men. Sau khi khám và chích thuốc trợ tim, ba đã bớt, ba bắt tay ba Tuấn ngỏ lời cảm ơn. Ba Tuấn khuyên ba:

--Anh nên tránh những cơn xúc động mạnh. Bất cứ gặp chuyện gì cũng đừng nên xem là quan trọng lắm. Cháu Tuấn đã cho tôi biết rất nhiều về cháu Thảo Phương, một cô bé hiền lành và nhân hậu như vậy chắc chắn sẽ tìm thấy hạnh phúc. Xin cầu chúc anh chị chóng sum họp.

Ba siết chặt tay ba Tuấn:

--Xin cảm ơn anh, mời anh ở lại dùng cơm chiều với tôi cùng đám trẻ.

--Rất tiếc, hôm nay nhằm phiên trực của tôi, anh để cho khi khác.

CHƯƠNG 9

Buổi tối các bạn đã về hết, một mình tôi ngồi nơi bao lơn nhìn xuống khoảng vườn tối om. Trời sắp mưa nên mây đen vần vũ, những ngôi sao chạy trốn sau dãy Ngân Hà để tôi lại một mình buồn thiu buồn thiu. Không biết giờ này má đang làm gì, ba thì còn mệt nếu không tôi đã phóng xe về ngoại rồi. Lần này thì thế nào má cũng bị ông ngoại la, ông ngoại thương ba lắm mà, cả bà ngoại nữa, bà cứ bảo má cứng đầu chứ chịu nhịn ba một chút có sao đâu. Nghĩ cho cùng thì má cũng cứng đầu thiệt, tôi nên năn nỉ ba về Thủ Đức tạ tội với má cho xong, chắc là ba chịu vì xem bộ ba còn thương má rất nhiều.

Chị Hai đã rửa xong chén bát, lên ngồi bên tôi:

--Cô Phương nì, ông còn mệt, ngày mai nấu cháo cho ông ăn nghe.

--Chị ưng làm chi thì làm.

--Cô gần đi học lại chưa cô Phương?

Tôi ngạc nhiên nhìn chị:

--Chị hỏi làm gì vậy?

--Tôi nghe nói tập vở sắp lên giá đó, mai đưa tiền tôi mua cho nghe.

Tôi nghiệp, chị luôn luôn nghĩ đến tôi:

--Khỏi cần, em còn nhiều tập năm ngoái xài không hết mà.

--Vậy tôi mua giấy bao cho cô nghe. Hồi sáng tôi thấy mấy đứa học trò mua nhiều tờ có hình vẽ đẹp lắm, Bạch Tuyết bầy chú lùn nì, Tấm Cám nì.

Tôi bật cười:

--Thôi, em không thích đâu.

--Hay là... bao giấy Liên Xô?

--Để lúc khác đi. Chị Hai nè, bây giờ em muốn chị nói chuyện má cho em nghe thôi.

Chị Hai tròn mắt:

--Chuyện má là chuyện chi? Tôi đâu có biết.

Tôi trầm ngâm:

--Theo chị, tại sao hồi sáng má lại bỏ đi.

Chị Hai xích lại gần tôi:

--Cô Phương nì, bà còn giận ông đó!

Tôi nhìn vào mắt chị:

--Sao vậy? Chị biết hả?

Chị Hai gật đầu:

--Bà có nói với tôi, bà chỉ thương cô thôi, còn ông bỏ bê coi thường bà, bà không thể tha thứ được.

--Vậy sao má chăm lo miếng ăn cho ba thế?

--Bà nói thấy ông bị tù tội, bà làm vậy để an ủi ông mà thôi.

Tôi nhéo vào tay chị:

--VẬY sao hồi sáng chị giấu em?

--Giấu chi?

--Chuyện má bỏ đi đó, chị ác lắm, chị làm cho bà em và em mừng hụt.

Chị Hai chỉ tay lên trời:

--NÓI có trời đất, thiệt tôi không biết chuyện đó, bà nói bà ra chợ mua trái cây mà. Nghe tin bà đi, tôi như từ trên cung trăng rớt xuống.

--Thôi đừng nói chuyện đó nữa, chị Hai nè.

--Chi rứa cô Phương?

--Theo ý chị, nếu ba về Thủ Đức năn nỉ má thì má có hết giận ba không?

Chị Hai ngẫm nghĩ một lát rồi reo lên:

--ĐƯỢC đó cô Phương, theo tôi nhận xét, bà không khó tính lắm đâu, chỉ tự ái cao bằng nóc nhà trời thôi.

Rồi chị đứng dậy:

--Cô đi tập đàn rồi ngủ cho sớm, hồi nãy ông có bảo tôi nhắc cô.

Dù cố gắng, tôi vẫn không sao tập trung vào bản nhạc được. Gió thốc mạnh đập những chiếc màn cửa vào mặt kính lao xao, trời đang chuyển mưa. Bỗng nhiên, tôi có ý muốn ra vườn thăm lại giàn thiên lý. Đã lâu lắm rồi, kể từ ngày ba bị nạn, tôi đã không ra đó để những buổi sáng mai nhìn muôn hạt sương nhỏ lấp lánh trên từng nụ hoa non, để những buổi trưa im vắng ngồi đọc sách dưới bóng mát của tàng lá rậm và những chiều, những tối cảm nhận mùi hương dịu dàng lan khắp đó đây.

Tôi mở cửa bước ra vườn. Mây giăng thật thấp, gió thổi tung bay mái tóc tôi, hất chiếc áo lạnh khoác hờ trên vai tôi rơi xuống đất. Tôi đứng im một lúc lâu trong bóng tối trước khi cúi nhặt chiếc áo và đi về phía cuối vườn. Những viên sỏi trắng lao xao dưới gót chân. Ôi khoảng vườn quen thuộc giờ đã sắp chia xa, thảm cỏ xanh, hàng cây biếc giờ đang ngả nghiêng trong gió, dưới một bầu trời đầy mây xám, xám như cõi lòng tôi thất vọng ê chề. Tôi đã đến bên giàn thiên lý, những nhánh dây leo ủ rũ héo nhàu. Trời tối quá tôi không thể đến xem có bao nhiêu bông vừa hé nở đêm nay để hương hoa êm đềm lan tỏa xoa dịu nỗi buồn trong tôi. Tôi nhìn lên cửa sổ phòng ba, ánh đèn ngủ màu xanh mờ ảo đang ru ba vào giấc mộng nào đây? Giấc mộng đó có ngôi vườn mát rượi của ngoại với hàng rào đỏ tươi đậm bụt không ba? Có hình bóng má thả tóc dài hong nắng sớm và có Thảo Phương bé nhỏ của ba không hở ba? Tôi nhớ má quá, tôi thương ba quá. Theo lời ba của Tuấn

nói thì tuy bệnh ba đã hết nhưng cần phải tịnh dưỡng một thời gian, không được đi xa và tránh những xúc động mạnh. Nghĩ mà lo ghê, sắp khai giảng rồi, làm sao tôi còn thì giờ cùng ba về ngoại thăm má được. Tôi bỗng thềm khóc, khóc thật lớn cho bao nhiêu niềm đau tủi cực theo từng dòng nước mắt trôi đi.. trôi đi..

Trời đã rớt xuống những hạt mưa nhỏ, rồi nặng dần, những giọt nước mạnh tràn lên tóc tôi, đập vào má tôi và tôi đã ôm lấy cây tre già chống đỡ giàn hoa khóc như chưa bao giờ được khóc. Nước mưa hòa nước mắt chảy xuống cổ tôi, thấm vào da thịt và tôi cảm thấy lạnh vô cùng dưới chiếc áo sũng ướt, nhưng tôi vẫn đứng im lìm trong mưa. Mưa càng lúc càng to, dường như tất cả lượng nước trong bầu trời đều tập trung về đây. Nước ơi, hãy xoá tan nỗi buồn của Phương và cuốn ba má xích lại gần nhau đi nước ơi. Có ai gọi tôi trong tiếng gió gào thét: Phương ơi, Phương ơi.. Một bóng người mặc áo mưa, tay cầm dù đi về phía tôi :

--Trời ơi, cô Phương, cô điên à, sao lại ra đứng dầm mưa vậy? Vô nhà mau!

Tôi ngoan ngoãn bước theo chị Hai như người mộng du, những giọt nước mưa lạnh lẽo vẫn tràn qua cổ áo... Tôi ngồi im, thẫn thờ nhìn chị Hai cuống quít lằng xằng, chị lấy khăn bông lau tóc cho tôi, đẩy tôi vào buồng tắm chà sát thân hình rồi tự tay mặc quần áo khô cho tôi. Vừa làm, chị Hai vừa khóc:

--Dại chi mà dại rứa không biết.

Tôi nghe lời chị Hai lên giường nằm, đầu óc trống rỗng. Chị lấy dầu xức hai bên thái dương tôi, rồi ủ tôi trong chăn ấm. Đêm đó tôi ngủ trong vòng tay thương yêu của chị Hai, giọng chị hát ru tôi buồn man mác: *Quê hương em nghèo lắm ai ơi, mùa đông thiếu áo hè thời thiếu ăn.."*

Buổi sáng thức dậy, tưởng là phải ngã bệnh, không ngờ tôi vẫn thấy khỏe khoắn như thường.

Chưa kịp cất tiếng gọi, ba đã bước vào:

--Thảo Phương con có còn mệt lắm không?

Tôi nằm im, nhìn ba lắc đầu. Ba đến bên sờ vào trán tôi:

--May mà không bị sốt.

Ba ngồi xuống mép giường:

--Ba có nghe chị Hai nói lại, con ra vườn làm gì trong đêm mưa gió như thế hở con?

Tôi nói để ba yên tâm:

--Con bị mắc mưa ba ạ, chuyện bình thường mà, không sao đâu, con thấy khỏe rồi.

Ba siết chặt bàn tay tôi, an ủi:

--Con đừng buồn nữa, tuần sau ba sẽ đưa con về ngoại thăm má.

Tim tôi nôn nao:

--Thật hờ ba, vậy sao chúng ta không đi ngay bây giờ?

Ba lắc đầu:

--Hiện giờ sức khỏe của ba chưa được ổn định lắm, hy vọng tuần sau ba sẽ khá hơn.

Tôi nghe lòng rộn vui, vậy là tôi chưa ngờ ý, ba đã chịu về thăm má rồi. Ở đó còn có ông ngoại, bà ngoại, hai người vun quén thêm vào, thế nào cũng thành công.

Tôi ngồi dậy, và cảm thấy đói bụng, hình như suốt ngày hôm qua tôi chỉ ăn một chén cơm.

--Ba ơi, con muốn ăn sáng.

--Chị Hai đang làm mì dưới bếp, con gái cưng của ba chờ chút xíu nghen.

Sáng nay không khí trong nhà phấn chấn hẳn lên với tin vui là ba sẽ về ngoại thăm má. Chị Hai mừng ra mặt khi thấy tôi ăn hết một tô mì đầy. Chị ép tôi uống thêm ly sữa, bây giờ bụng tôi đã căng tròn thức ăn và mạnh khỏe như một lực sĩ. Tôi bước ra vườn, trận mưa lớn hôm qua đã làm cho hoa lá tả tơi nhưng cũng nhờ vậy mà cây cỏ trở nên mướt mà sạch bóng. Ba đang nằm đọc sách trên ghế bành nơi hàng hiên, thấy tôi, ba gọi:

--Thảo Phương.

Tôi đến ngồi bên ba, nghịch những nếp nhăn trên vai áo ba. Ba xếp cuốn sách lại nhìn tôi âu yếm:

--Bao giờ con ra Hà Nội thi?

--Chưa đâu ba ơi, nghe cô con nói phải qua một kỳ tổng duyệt nữa mới quyết định ai đi ai không.

--Ba hy vọng ở con.

Tôi nắm tay ba:

--Vì ba, vì má, con sẽ cố gắng.

--Vậy thì con hãy vào tập dợt đi, đã lâu lắm rồi ba chưa nghe lại tiếng đàn của con.

CHƯƠNG 10

Trường tôi đã khai giảng niên học mới, những cánh chim từ bốn phương trời lại trở về hội họp dưới mái ngói rêu phong. Thôi thì bao nhiêu là "đặc sản" tụi nó đem đến lớp ăn vụng trong giờ học: táo Long Thành, mận Mỹ Tho.. Mùi khô mực nướng thơm lừng của Tuyết Vũng Tàu đem lên đã làm thầy dạy toán phạt nó một tiết đứng im khoanh hai tay trước ngực khiến mặt mày cô nàng méo xẹo. Tội nghiệp nó, cả hai bàn chúng tôi cùng ăn mà một mình Tuyết lãnh đủ, thầy bảo nó là thủ phạm chính. Chúng tôi phải làm bản kiểm điểm, con gái mà ăn vụng trong lớp là một điều không thể tha thứ. Minh Châu phát biểu: "Con gái mà không ăn vụng mới là chuyện lạ bốn phương". Tuyết lại thêm: "Còn con trai ăn vụng thì đáng tha thứ chắc". May mà thầy không nghe.

Về chuyên môn tuần sau mới bắt đầu học, nhưng tôi vẫn đến trường gặp cô Nguyệt Hằng để cô kiểm tra lại bài thi của tôi, sắp đến ngày tổng duyệt rồi. Ước muốn ba má sẽ nắm lấy tay nhau đã làm cho tôi hăng say tập đàn, tôi cố gắng dùng tiếng đàn của mình để thu ngắn khoảng cách giữa tâm hồn ba má.

Bác sĩ đã cho phép ba ra ngoài. Sáng nay chủ nhật, tôi theo ba về Thủ Đức thăm má và ông bà ngoại. Nói làm sao hết nỗi vui mừng của tôi. Ngay từ sớm, tôi đã sang đập cửa phòng ba ầm ầm khiến ba không sao tiếp tục ngủ được, nhưng thông cảm cho tôi, ba không la, ba chỉ nói:

--Chúng ta đừng về sớm quá, để ông bà ngoại nghỉ.

Tôi vừa sửa soạn vừa nói:

--Ông bà ngoại dậy sớm lắm ba ơi.

--Còn má nữa. - Rồi ba cười - phải để thì giờ cho má làm đẹp mà đón ba chứ.

Tôi nhìn vào mắt ba và thấy trong đó một ánh lửa sáng ngời. Ánh lửa sưởi ấm hồn tôi, ánh lửa soi niềm tin yêu vào mái gia đình đã từ lâu lạnh lẽo, ánh lửa thắp niềm hạnh phúc đầm thắm yêu thương. Lòng tôi rộn rã, tim tôi hồng hào, tôi ngoan như một con búp bê, tôi nghe lời chị Hai ăn hết hai cái hột gà ốp la và nửa ổ bánh mì.

Khi tôi đeo xắc trên vai sửa soạn ra xe, chị Hai đưa cho tôi một cái hộp nhỏ:

--Cô Phương đưa cho má, nói đây là quà của chị Hai nghe.

Tôi ngồi sau lưng ba, chiếc xe gắn máy đời mới phóng nhanh ra xa lộ, hùng dũng như một con tuấn mã. Trời còn sớm, cây cỏ bên đường vươn những cánh tay ướm đẫm sương mai ra vẫy gọi, chào cô bé Thảo Phương. Tôi áp má vào lưng ba, gió tung bay mái tóc tôi thơm tho hương lành buổi sáng. Xe ơi, hãy nhanh lên nữa! Ngồi vườn nhà ngoại đã ẩn hiện phía xa, ba quẹo vào ngõ. Đã rất lâu ba chưa về lại đây nên vừa thấy hai cây mận trước cổng ba đã kêu lên kinh ngạc:

--Ồ, cây cối ở đây lớn nhanh như thổi.

Một bóng người thoáng qua nơi cửa sổ rồi cánh cửa lớn mở rộng. Ông ngoại hiện ra

oai vệ như một lão tướng, ông mặc chiếc quần kaki màu nâu mới toanh, áo sơ mi sọc xám bỏ vô thùng đàng hoàng, chân ông mang đôi dép da. Khoảng vườn còn nhiều bóng râm nên ông chưa nhận ra ba và tôi, ông nheo mắt nhìn làm tôi phải kêu lên:

--Ông ngoại!

Ông như chợt nhận ra:

--Ừa, Thảo Phương, đi đâu sớm vậy cháu?

Ông cũng đã nhìn thấy ba:

--Ồ, hay quá, có cả anh Khôi nữa à?

Ba xuống xe, tắt máy, đến ôm lấy cánh tay ông ngoại:

--Thưa ba, ba vẫn mạnh?

Gương mặt ông ngoại rất phấn khởi:

--Ồ, tôi thì luôn luôn khỏe hơn voi.

--Thưa ba, má con đâu rồi ạ?

Ông ngoại chỉ tay ra phía sau vườn:

--Bà đang cho gà ăn ngoài đó, anh vào nhà chơi rồi bảo con Phương ra kêu bà.

Tôi hỏi ngay cái câu mà ba còn ngần ngại:

--Còn má cháu đâu rồi hả ông ngoại?

Ông ngoại chợt quay phắt lại nhìn ba, hình như nãy giờ ông quên mất sự rạn vỡ giữa ba và má, một vết suy nghĩ hằn lên nếp trán nhăn nheo của ông khi ông nói:

--Con Thảo... con Thảo có biết là hai cha con sáng nay xuống không?

Ba nói rất nhỏ:

--Thưa ba, không ạ.

Ông ngoại thở phào, nói với ba:

--Vậy là tốt. Tôi cứ sợ là nó muốn tránh mặt anh, anh Khôi ạ. Nó đi đâu từ sáng sớm tôi không rõ, để hỏi má nó xem.

Tôi ra sau vườn mời bà ngoại vào. Thấy ba, bà rất mừng:

--Sao bây giờ mới xuống hả anh Khôi? Thiệt má rầu hết sức, tưởng đâu hai đứa cơm lành canh ngọt lại, không ngờ đùng một cái, con Thảo xách gói trở về, nó nói là anh đã thoát khỏi tù tội thì nó hết trách nhiệm.

Ông ngoại đã châm xong bình trà, ông để trên bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ba:

--Nói anh đừng giận anh Khôi ạ, anh khôn ngoan ở đâu tôi không biết, nhưng đối với con Thảo anh quá vụng về.

Bà ngoại can:

--Kìa, ông...

Ông ngoại khoát tay:

--Bà để cho tôi nói, anh Khôi nè, theo ý anh, tôi nói như vậy có đúng không?

Ba cúi đầu:

--Thưa, ba dạy rất phải.

--Vậy thì hãy nhìn vào mắt tôi và nghe tôi hỏi, hẳn là anh muốn gặp con Thảo để ký hòa ước chứ gì? Sao? Anh im lặng à, im lặng tức là đồng ý? Vậy tôi xin phê bình anh, thêm một lần nữa, anh quá chủ quan, anh Khôi ạ.

Ba bối rối đan hai bàn tay vào nhau:

--Thưa .. thưa ba.. con chủ quan là sao ạ?

Ông ngoại gật gù:

--Vợ anh là đứa con gái duy nhất của tôi, tôi hiểu nó còn hơn cả má nó nữa. Nó có nhiều tự ái nhưng cũng lắm tình cảm, nó thích ngọt thì tại sao anh không chiều chuộng, mềm mỏng với nó, anh tự ái à? Người đàn ông không nên đặt tự ái quá cao đối với phái nữ, riêng đối với vợ mình lại càng không nên.

Bà ngoại lại nói:

--Thôi ông ơi, nói vừa thôi.

Ông ngoại vẫn nhìn ba:

--Bà sợ anh Khôi giận à, anh có giận vì tôi nói thẳng không hở anh Khôi?

--Thưa ba, con đâu dám.

--Thuốc đắng mới đã tật anh ạ. Tôi biết anh còn thương con Thảo và con Thảo nó

cũng còn nhớ tới anh nhiều lắm. Hồi anh bị công an bắt nó chả quay quắt lên đó sao?

Từ ngày nó trở về đây, tôi cũng đã khuyên lơn nó nhiều lần, bây giờ đến anh, tôi vun quén vào cũng mong sao hai người mở mắt ra, nắm tay nhau mà lo cho tương lai của con Thảo Phương. Tội nghiệp con nhỏ, học hành giỏi giang, tôi nghe cô Nguyệt Hằng cạnh nhà mình khen ngợi nó lắm đấy.

Ba ngập ngừng:

--Thưa ba, Thảo đâu rồi ạ?

Ông ngoại quay sang bà ngoại, bà đậy thay ông:

--Cô Hoa đến kiểm nó từ sớm, không biết hai người dắt nhau đi đâu.

--Hoa nào?

--Hoa vợ của anh Trần đó, ông quên rồi sao?

Ông ngoại nhú mày:

--À, con nhỏ Hoa trắng trắng đẹp đẹp chứ gì. À mà nè Khôi ạ, người ta kêu án ông Trần mấy năm nhỉ?

--Thưa ba năm năm và tịch thu tài sản.

--Còn anh thì sao, nghe con Thảo nói anh phải bồi thường một số tiền khổng lồ à, vậy anh đã có kế hoạch gì chưa?

--Thưa ba, có lẽ con phải bán cái biệt thự đang ở, rồi mua một căn nhà nhỏ để làm lại từ đầu thôi.

--Làm sao thì làm anh ạ, cần nhất là phải sống thế nào để đừng hổ thẹn với lương tâm.

Bà ngoại nói:

--Nếu cần thì tất cả lại về đây ở như cũ, ba má đã già rồi, có con cháu bên cạnh càng vui.

Tôi buồn bã đi ra đi vào. Mãi đến trưa má mới về nhưng má không nhìn ba, má vào phòng trong đóng cửa lại. Tôi gọi má, đưa cái hộp của chị Hai tặng, má cầm lấy và chỉ nói:

--Má nhức đầu quá, cần phải nghỉ ngơi. Lần sau má con mình sẽ nói chuyện nhiều.

Ngoài phòng khách, ông ngoại đang mách nước cho ba:

--Con Thảo không chịu nói chuyện với anh là vì nó đang tự ái. Nó rất cần nghe những lời dịu ngọt của anh nhưng không phải ngay bây giờ. Vậy thì, điều cần thiết đầu tiên là anh đem bao nhiêu tự ái của anh đổ xuống sông xuống biển hết đi, rồi mỗi ngày chịu khó về đây, chúng ta áp dụng chiến thuật "tiến công từng bước", thế nào cũng thành công, nhớ nhé.

Ba buồn buồn đứng dậy bắt tay ông ngoại:

--Con xin nghe lời ba dặn.

Tôi lại lúi thủi cùng ba trở lại ngôi nhà trống trải, ngày hai buổi đến trường với bạn bè thân thuộc, với cây me già trong sân rộng thường đổ những trận mưa xanh che kín mặt đường. Ba vẫn lên xuống nhà ngoại nhưng mỗi lần ba về, nhìn vào mắt ba, tôi chẳng thấy một tia hy vọng nào cả. Sốt ruột quá, có khi tôi muốn phóng xe xuống gặp má hỏi cho ra lẽ. Nhưng không được, chương trình tập dượt quá nặng và sắp đến ngày tổng duyệt. Lại còn bên văn hóa nữa, nào toán, nào lý, nào văn... tất cả đã cột chặt chân tay tôi lại, khiến tôi không còn chút thì giờ để cựa quậy. Có nhiều lúc chán nản quá, tôi muốn buông xuôi tất cả, nhưng hình như đúng vào thời điểm tinh thần tôi xa xút nhất là có mặt Tuấn hoặc Minh Châu bên cạnh. Hai bạn khuyên lơn, an ủi tôi, tìm mọi cách làm cho tôi vui, nhất là Minh Châu, nó thường đến học chung và ngủ lại với tôi để tôi bớt nỗi buồn.

CHƯƠNG 11

Tuần sau, buổi tổng duyệt để lựa học sinh ra Hà Nội dự cuộc thi "Âm Nhạc Mùa Thu" sẽ được tổ chức tại hội trường. Giữa ba má vẫn còn chiến tranh lạnh, nhưng má đã lên thành phố dẫn tôi đi may cái áo đầm tuyệt đẹp chuẩn bị cho buổi diễn sắp tới.

Có ba ở nhà mà má vẫn ghé tìm tôi, dù không nói với ba một lời nào, nhưng đây là một dấu hiệu tốt đẹp. Đó là nhận xét của cô Nguyệt Hằng khi tôi kể chuyện cho cô nghe, điều này đã làm tôi hy vọng trở lại. Tôi chăm chỉ tập đàn đến quên ăn quên ngủ, tôi nhất định phải được chọn đi Hà Nội, niềm tự hào này xin dâng cho má, cho ba. Và tôi càng mừng thêm khi thấy má lên ở với tôi hai ngày trước khi thi, má lo cho tôi từng tấm áo lót, giày vớ, và cả đồ trang sức thật đẹp.

Chị Hai thì suốt ngày ca cẩm:

--Vợ chồng chi mà như mặt trăng với mặt trời, vô duyên chưa từng thấy.

Đúng như lời chị Hai, má thường tránh mặt ba bằng cách ở trong phòng tôi tối ngày, đến bữa cơm cũng không ăn chung, mỗi lần muốn làm cho tôi một món ăn bổ dưỡng, má viết giấy và chỉ cách cho chị Hai đi chợ nấu nướng rồi dọn ra cho ba và tôi cùng ăn, tuyệt đối má không muốn đối diện với ba. Ba chắc cũng đã nản lắm rồi, chiến thuật "tiến công từng bước" của ông ngoại đã bị phá sản từ hồi nào không biết, chỉ biết ba cũng suốt ngày đóng chặt cửa phòng đọc sách, và chỉ ra ngoài khi tôi gọi ăn cơm mà thôi.

Rồi kỳ tuyển chọn cũng đến. Buổi sáng chủ nhật trời nhiều mây trắng, tôi diện chiếc áo đầm xanh vào, đứng trước gương và cảm thấy mình cao sang như một nàng công chúa. Má tôi thêm một chút son lên môi, phấn hồng lên mặt, kẻ xanh mi mắt rồi nghiêng người ngắm nghía "tác phẩm" của mình:

--Ồ, con gái của má đẹp như tiên nga.

Tôi nép đầu vào vai má:

--Má ơi, sáng nay má lên trường với con nha.

Má sửa chiếc nơ trên tóc tôi:

--Con đi với ba, má sẽ đến sau.

Ba đâu rồi, nãy giờ tôi quên mất ba. Tôi chạy lên lầu, cửa phòng ba còn đóng, tôi đập mạnh:

--Ba ơi, ba ơi.

--Vào đi con, cửa không khóa đâu.

Ba từ trong phòng tắm bước ra nhìn tôi, trên mép còn đầy xà bông.

--Ba ơi sửa soạn mau lên trường với con nha.

Ba dùng khăn lau vội đám bột xà bông dính đầy râu.

--Ồ, con gái của ba đẹp tuyệt vời, cố gắng lên con nhé.

Tôi lặp lại:

--Ba ơi, mau lên trường với con.

Ba đưa tay nựng cằm tôi:

--Con đi với má nhé, ba sẽ đến sau.

Tôi cảm thấy đất trời tối sầm lại, nỗi tủi thân dâng lên ngào nghẹn cho dòng nước mắt chảy ngược vào tim. Suốt thời gian qua, tôi đã cố quên tất cả, niềm cô đơn, sự lạc lõng, những ngày dài thui thui một mình trong căn nhà rộng thênh thang. Làm bạn với tôi chỉ có bầy chim ngoài cửa sổ, giàn thiên lý cùng nhóm hồng nhung đã tàn rụng những bông hoa vì thiếu bàn tay người chăm sóc. Tôi như bóng lạc đà bơ vơ trên sa mạc, không có hạt mưa nào rơi xuống tâm hồn bỏng rát của tôi sao? Ba má ơi, con đã cố gắng tập đàn suốt ngày đêm cũng vì ba má. Những đầu ngón tay con dần chai cứng trên phím đàn để ngân lên từng nốt nhạc xanh và mong bắc nhịp cầu tái ngộ giữa ba má nhưng sao ba má vẫn thờ ơ?

Tôi chán nản đi xuống nhà, đôi giày mới siết những đầu ngón chân đau buốt. Phòng khách vắng lặng, má đã đi đâu mất, tôi đến bên cửa sổ nhìn ra vườn, mặt trời soi bóng lá xanh ngắt lối đi.

--Reng.. reng..

Chuông điện thoại reo vang. Nhắc máy lên, tôi nghe tiếng cô Nguyệt Hằng:

--Thảo Phương, sao giờ này em chưa đến, nhanh lên, cô đang chờ đây.

Ôi, cô Nguyệt Hằng thương yêu của tôi, cô là giọt mưa em mong đợi, là chiếc phao cứu cứu cuối cùng em tìm thấy trong trận hồng thủy đời em. Em sẽ đến ngay.

Tôi cầm vội chiếc xách nhỏ, chạy ra đường gọi xích lô. Cô Nguyệt Hằng đợi tôi bên cổng trường, có cả Minh Châu, Ngọc Tuyết, Thanh Hằng... tất cả nhìn tôi bằng ánh mắt khích lệ.

--Chúc Thảo Phương một buổi sáng tốt lành.

--Cố gắng nhé Thảo Phương.

--Cả lớp mình đều có mặt để cổ vũ mày và Tuấn đó, nhớ đánh thật bốc nhé, Thảo Phương!

Cô Nguyệt Hằng đưa tôi vào phòng đợi, nhìn vào mắt tôi, chắc cô đã hiểu rõ:

--Thảo Phương, em hãy quên đi mọi nỗi ưu phiền để chú tâm vào bài thi sắp diễn nhé.

Vẻ lo âu trên mặt cô làm tôi xúc động:

--Vâng... em sẽ đàn tốt.. hay là, em đánh thử một lần nữa cho cô nghe nhé.

--Không nên, em hãy nghỉ ngơi một lát, điều cần nhất là nên bình tĩnh, phải bình tĩnh, nhớ nha em.

Hội trường rực rỡ. Tấm màn nhung mới tinh màu huyết dụ phản chiếu ánh đèn làm hồng hào những gương mặt tươi vui. Không gian đầy ắp âm thanh.

Giọng cô xướng ngôn viên vang lên:

--Tiếp theo, chúng tôi xin giới thiệu em Trần Thị Phương Thảo, Trung cấp I piano, học trò của giảng viên Lê Nguyệt Hằng. Em Phương sẽ trình bày hai tác phẩm của nhạc sĩ thiên tài Ba Lan: Frédéric Chopin. Bản đầu tiên là bài Nocturne số 9 cung Mi giáng trưởng...

Tràng pháo tay vang dội... Tôi bước ra sân khấu, vạt áo đầm rung rinh như cánh bướm, màu đen láng bóng của cây piano làm tôi lóa mắt, tôi cúi đầu chào khán giả

và cảm thấy chóng mặt... Nhưng ở kia dường như trong mơ, khi tôi ngẩng lên, tôi thấy, ngay cửa ra vào, ba má, đứng rồi, ba mặc sơ mi xanh, má áo hoa vàng, hai người đứng cạnh nhau, tay trong tay, mắt cùng nhìn về phía tôi đầy âu yếm tin yêu... Ồ, khúc nhạc nào nhiệm mầu đưa ba má đến gần nhau? Tôi ngồi vào đàn, những ngón tay xoay tròn trên phím trắng, tôi tan biến vào không gian, tôi hòa mình vào đám lá khô trở giấc trong đêm, sương khuya đọng trên từng cánh hoa rơi thánh thót... tôi thấy một khung trời đầy tuyết trắng của quê hương người nhạc sĩ... tôi thấy dãy Ngân Hà sao xuyên trên cao, tâm hồn tôi mọc cánh, tôi bay, bay mãi, những nốt nhạc cuốn theo tôi trầm lắng... mơ hồ.. đêm yên tĩnh làm sao.

Tôi đánh tiếp bài thứ hai trong nỗi vui bất ngờ, tôi thả hồn vào ý nhạc, tôi chơi với giữa cánh đồng bát ngát hoa thơm, tôi ngây ngất say sưa... Tôi biểu diễn một cách thoải mái đầy sáng tạo cho tiếng vỗ tay muốn nổ tung cả hội trường.

Tôi đứng dậy, cúi chào khán giả, giàn đèn loang loáng chói chang, hình ảnh cuối cùng tôi ghi nhận là ba má đứng tựa bên nhau, mặt mày rạng rỡ.

KẾT

Tôi tỉnh dậy trong căn phòng y tế nhà trường, ba má đang ở bên tôi. Ba của Tuấn cũng có mặt, ông nói:

--Cơn xúc động của cháu đã qua, anh chị hãy yên tâm.

Má lo lắng:

--Nhờ anh xem giùm tình trạng sức khỏe cho cháu.

--Không sao đâu, có lẽ vì cháu cố gắng tập đàn nhiều quá, lại hay suy nghĩ nữa. Anh chị nên tắm bổ cho cháu và đừng làm cho cháu buồn bất cứ vì lý do nào.

Rồi ông nói với tôi:

--Cháu đàn rất tuyệt, cả hội trường vẫn còn xôn xao vì cháu đấy. Thôi cháu nằm nghỉ nhé, để bác lên xem đã đến lượt Tuấn thi chưa.

Tôi gượng ngồi dậy, ba đưa tay đỡ và bảo má:

--Em trông con nhé, để anh xuống căn tin mua cho con ly nước cam.

Má đã không còn hứng hờ với ba nữa:

--Dạ, để em xoa dầu thêm cho con, sợ nó còn chóng mặt.

Tôi tựa người vào vai ba, thoải mái uống từng ngụm nước cam trên tay má. Tôi cảm thấy tim ba đập mạnh và đôi mắt đẹp của má chớp nhanh. Má cố nín khóc nhưng tiếng nói của má vẫn rưng rưng:

--Anh Khôi, hãy tha thứ cho em.

Ba nói nhẹ như hơi thở:

--Thảo, em hành hạ anh như vậy cũng thật đáng, anh không giận em đâu.

--Đúng như lời ông bà ngoại Thảo Phương nói, em là đứa cứng đầu.

Ba ngắt lời:

--Chỉ tại chúng ta đã đặt tự ái không đúng chỗ mà thôi, giờ mình hãy quên tất cả để lo cho con em nhé.

Hai bàn tay của ba má tìm đến nhau. Tôi rời vai ba, xích xuống phía cuối giường để ba má được gần nhau hơn.

Minh Châu dẫn đầu đám bạn tôi đi vào, trên tay cầm bịch táo. Chúng nó tranh nhau nói:

--Thảo Phương, Thảo Phương mà khoẻ chưa?

--Thảo Phương ơi, mà thật hết xẩy!

--Cô Minh Ngọc khen mà ngút trời mây.

--Cô Hằng mừng hết lớn, Thảo Phương ơi.

--Tao thấy mà được mười điểm cộng.

--Xạo xạo...

Chúng nó cãi nhau chí chóe làm tôi cảm thấy thật vui. Ba nhìn chúng tôi cười rạng rỡ:

--Bây giờ các cháu rảnh không, bác bao tất cả đi ăn chè nha.

Cả bọn reo lên ầm ĩ. Má ái ngại:

--Để Thảo Phương nghỉ chút xíu đã.

Tôi rời giường, bước đi mạnh mẽ:

--Con khỏe lắm rồi má ạ.

Chúng tôi kéo nhau ra cổng trường. Hàng me bên đường vẫn gieo những trận mưa xanh lên từng vuông ghế nhỏ, chung quanh chiếc xe bán chè quen thuộc đường như lúc nào cũng hiện diện bên gốc cây già cỗi để chờ đợi chúng tôi. Tôi nhận ra chị Hai đang ngồi bồn chồn bên ly chè đã với quá nửa, thấy tôi, chị chạy băng qua

đường, la ơi ơi:

--Cô Phương, ông bà đâu?

--Ba má đang nói chuyện với cô của em, chị tới trường em làm gì vậy?

Chị Hai nói thì thăm vào tai tôi:

--Cô biết không, hồi sáng cô bỏ đi một mình, tôi hoảng quá, tìm bà chẳng thấy, tôi gọi ông mau đi theo cô. Không ngờ ông dắt xe ra cổng vừa kịp lúc bà về, bà chịu ngồi lên xe cho ông chở, tôi mừng quá, tôi chạy theo.

Tôi hoảng hồn:

--Chết cha, vậy ai trông nhà?

--Tôi khóa cửa trong cửa ngoài rồi. Nè cô Phương, ông bà đã nói chuyện lại với nhau chưa?

Tôi ôm vai chị:

--Chị Hai ơi, ba má em chung sống hoà bình rồi, em mừng quá.

Chị Hai reo:

--Biết ngay mà, chắc chắn là bà vừa mới mở chiếc hộp vào sáng nay.

Tôi ngạc nhiên:

--Chiếc hộp nào?

Chị Hai bí mật:

--Chiếc hộp tôi tặng cho bà đó, cô biết bên trong đựng cái chi không?

Tôi bật cười:

--Chắc là bùa phép phù thủy?

--Cũng gần đúng đó cô Phương. Người Huế chúng tôi mỗi lần giận nhau mà muốn làm hòa thì tặng nhau một củ gừng và nhúm muối, thấy là hết giận liền à.

Minh Châu tò mò:

--Sao kỳ vậy chị Hai?

--Bộ các cô không nghe câu ca dao sao: "*Tay bưng đĩa muối chấm gừng, gừng cay muối mặn xin đừng bỏ nhau*".

Các bạn tôi vỗ tay:

--Chị Hai tuyệt thật!

Tôi vẫn còn thắc mắc:

--Nhưng chị đâu có giận má em?

Minh Châu nhanh nhẩu:

--Thì chị Hai thay mặt ba mà tặng má mà không được sao.

Tôi cảm động nhìn chị Hai, chị cũng đang nhìn tôi đầy triu mến.

Ba má và cô Nguyệt Hằng đã ra tới, có cả Tuấn đi cùng ba nó nữa. Mọi người xúm lại đông quá khiến chị bán chè phải chạy đi mượn thêm ghế. Tôi hỏi thăm Tuấn:

--Tuấn đánh được chứ?

--Thầy của Tuấn bảo cũng hy vọng lắm, ngày mai mới có kết quả.

Rồi Tuấn bắt tay tôi:

--Mừng cả hai thành công của Phương.

Tôi sung sướng nhìn lên hàng me nhuộm ánh nắng vàng tươi:

--Được sống lại những tháng ngày hạnh phúc cạnh ba má là thành công lớn nhất trong đời Phương.

--Chúng ta cùng dợt lại bài "La vie en rose" để tặng hai bác nhé.

--Phương sẽ đàn bài "When we were young" nữa.

Minh Châu chen vào:

--Còn tao nữa chứ, bài "Tiếng sáo thiên thai" sẽ mở đầu buổi tiệc tái ngộ của ba má mà đó Phương...

"Trời cao xanh ngắt ô kìa, hai con hạc trắng bay về Bồng Lai... Đôi chim di, lên cao sáo theo vờ, hay theo đến bên người tiên nga tắm sau đồi... Đường lên Thiên thai, lọt vài cung nhạc gió, thoảng về mơ mộng quá, nàng Ngọc Chân tưởng nhớ... tiếng lòng bay xa..."

Tôi đi giữa ba má trên con đường xanh ngắt bóng me, nắng soi những bông hoa vàng lunh linh trên vạt áo...

Thùy An viết xong 30-10-1990